Scholia on Sophocles: On Electra by Scholia on Sophocles

ΕΙΣ ΗΛΕΚΤΡΑΝ.

ἀπειρόκαλον τὸ λέγειν ὅτι ὃν τρόπον τὰ κατὰ μέρος τῆς Ἰθάκης ἡ Ἀθηνᾶ ἔδειξε τῷ Ὀδυσσεῖ οὕτως ἔδει καὶ τὸν παιδαγωγὸν τῷ Ὀρέστῃ δεῖξαι· τῷ μὲν γὰρ ἀγνοοῦντι δείκνυσιν ὁ παιδαγωγὸς τῷ δὲ ἀπιστοῦντι ἡ Ἀθηνᾶ· ἅπαντα δὲ ἡμῖν φιλοτέχνως ἐν βραχεῖ δεδήλωκεν ὁ ποιητής, τὸν τόπον τῆς σκηνῆς, τὸν τρόπον ὡς παρέλαβεν αὐτὸν παρὰ τῆς ἀδελφῆς καὶ πρὸς τὸν Στρόφιον ἐξέθετο, τὸν καιρὸν ἐν ᾧ πάρεισιν εἰς τὰς Μυκήνας, τὸν συνόντα ὅτι Πυλάδης· φησὶ γὰρ ὑποκατιὼν
Πυλάδη, τί χρὴ δρᾶν ἐν τάχει βουλευτέον.

1 ὦ τοῦ στρατηγήσαντος πολλάκις παρατηροῦμεν ὅτι οἱ παλαιοὶ τὰ συνεκτικὰ τῶν ὑποθέσεων ἐν ἀρχαῖς ἡμῖν δηλοῦσιν· καὶ νῦν δηλοῖ πρὸς τίνα ὁ λόγος ὅπερ ἦν ἀναγκαῖον πρόσωπον.

στρατηγήσαντος γράφε τυραννήσαντος.

2 προσοχὴν ὁ λόγος ἀπεργάζεται σκοπούντων ἡμῶν τί δή ποτε προθυμεῖται τὴν πόλιν ἰδεῖν.

4 τὸ γὰρ παλαιὸν Ἄργος Ἄργος ὁμωνύμως τῇ χώρᾳ ὡς Ὅμηρος
Ἄργος τε Σπάρτη τε·
παλαιὸν δὲ ἢ ὅτι Ἄργος ὁ προπάτωρ αὐτῶν γηγενὴς ἦν ἢ ὅτι καὶ αὐτοὶ πρωτογενεῖς ἀντιποιοῦνται εἶναι· ἔτι δέ ἐστι καὶ τὸ περὶ τοῦ πυρὸς μέχρι τοῦ νῦν δεικνύμενον καὶ λεγόμενον ὡς ἀπ᾽ οὐρανοῦ πρῶτον ἐκεῖσε κατηνέχθη.

Ὅμηρος χωρίζει τὸ Ἄργος καὶ τὴν Μυκήνην, οἱ δὲ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασίν.

6 αὕτη δ᾽, Ὀρέστα, τοῦ λυκοκτόνου οὐκ ἀπ᾽ ἄλλου τινὸς ποιεῖται τὴν δεῖξιν ἢ ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι κατὰ τὴν ἐν τῷ Ἄργει ἀγορὰν ἐν ᾧ καὶ πῦρ ἀπόκειται περὶ οὗ πρόσθεν εἰρήκαμεν, ἔστι δὲ καταντικρὺ τοῦ Νεμεαίου Διός· παραγενόμενοι οὖν εἰς Ἄργος ὁ τροφεὺς δείκνυσιν αὐτῷ τὴν πόλιν λέγων ἣ ἔστιν οὐκ ἄπωθεν τῶν

Μυκηνῶν ἀλλ᾽ ἐξ ἀπόπτου φαίνεται καὶ τὸν ναὸν τῆς Ἥρας ἐξ ἀριστερᾶς ὄντα Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσι· λυκοκτόνον δὲ τὸν Ἀπόλλωνα οἱ μὲν διὰ τὸ νόμιον εἶναι καὶ τὴν τῶν βοσκημάτων φυλακὴν ποιούμενον τοὺς ἐπιβούλους αὐτῶν φονεύειν διὸ καὶ λύκους αὐτῷ φασι θύεσθαι ἐν Ἄργει οἱ δὲ διὰ τὸ ἱερὸν εἶναι τὸ ζῷον ὡς καὶ τῆς Ἀρτέμιδος τὰς ἐλάφους ὅθεν καὶ τῷ νομίσματι τῶν Ἀργείων ἐγχαράττεσθαι τὸν λύκον ὡς καὶ τὰς γλαῦκας Ἀθήναζε.

7 οὐξ ἀριστερᾶς ἔστι γὰρ ἐξ ἀριστερᾶς τῶν Μυκηνῶν τοῖς ἀπὸ Κορίνθου εἰσιοῦσιν Ἥρας ναός, ἐκ Φωκίδος δὲ παραγενόμενοι διὰ Κορίνθου πεποίηνται τὴν ὁδόν.

9 τὰς πολυχρύσους Ὅμηρος
πολυχρύσοιο Μυκήνης.

10 πολύφθορον ἐν ᾧ πολλαὶ φθοραὶ καὶ φόνοι ἐγένοντο.

13 ἤνεγκα ἐκ τούτου τὴν ἡλικίαν τοῦ νέου σημαίνει.

τὸ ἤνεγκα τὸ βραχὺ τῆς ἡλικίας δηλοῖ ὡς περὶ παιδαρίου οὔ τι βαδίσαι δυναμένου.

19 μέλαινά τ᾽ ἄστρων ἐχρῆν οὕτως εἰπεῖν, μελαίνης νυκτὸς τὰ ἄστρα ἐκλέλοιπεν ὡς τὸ
ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη
ἢ οὕτως, ἐκλέλοιπε τῶν ἄστρων ἡ μέλαινα εὐφρόνη ἵν᾽ ᾖ τὸ ἄστρων πρὸς τὸ ἐκλέλοιπεν.

22 ἀκμή σπουδή· πιθανῶς δὲ ἐγείρει τὸν ἀκροατὴν προσέχειν τοῖς ἔργοις ἃ ταχέως συμβουλεύει τελεσθῆναι.

23 διδάσκει ἡμᾶς μεθ᾽ οἵων ἀνδρῶν δεῖ τὰ ἀπόρρητα ποιεῖν καὶ λέγειν.

24 σημεῖα φαίνεις κ. έ. τοῦ εἶναι πιστὸς εἰς ἡμᾶς.

26 ἐν τοῖσι δεινοῖς ἐν τοῖς πολέμοις.

28 ἔπῃ ... ἔσῃ διὰ τὴν ἀπὸ τοῦ γήρως εὐβουλίαν.

31 εἰ μή τι καιροῦ τυγχάνω εἴ τί σοι δοκῶ μὴ καλῶς βεβουλεῦσθαι μεθάρμοσον ὅ ἐστιν ἐπανόρθωσον· ἔστι δὲ ἀγάσασθαι τὸν νεανίσκον ὅτι μὴ πάνυ αὐθέκαστος φαίνεται.

32 διὰ τῆς διηγήσεως ταύτης τὸ λεῖπον τῆς ἱστορίας προσανεπλήρωσεν ἡμῖν.

35 χρῇ μαντεύεται.

36 ἄσκευον αὐτὸν ἢ αὐτὸν τὸν Αἴγισθον ἀπαρασκεύαστον ὄντα ἢ τὸν Ὀρέστην οἷον μὴ μετὰ πολέμου ἐπεμβῆναι.

39 ὅταν σε ὁ καιρὸς καλῇ.

40 περιέργασαι τὰ πραττόμενα πάντα.

42 τοῦ πιθανοῦ χάριν.

τὸ μὴ Ἀττικῶς πλεονάζει.

οὐ γάρ σε μὴ γήρᾳ τε καὶ χρόνῳ τινὲς τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἤκουσαν οἷον ταῖς πολιαῖς ἠνθισμένον, τοῦτο δὲ ἀπίθανον· ἐγνώσθη γὰρ ἂν εἰ καὶ τοσοῦτον ἤλλαξεν τὴν κεφαλήν· δοκεῖ οὖν μοι τὸ ἠνθισμένον ἀντὶ τοῦ ἠσκημένον, οὐ μή σε ἐπιγνῶσι τοιαῦτα πλαττόμενον· εἰ δὲ τὸ ἠνθισμένον ἐπὶ ἡλικίας δεξαίμεθα ἔστιν οὐκ ἐπὶ τῶν τριχῶν ἀλλ᾽ ἐπὶ παντὸς τοῦ σώματος.

45 Φωκεύς τὸν Φωκέα προθεὶς ἐπήνεγκεν Φανοτέα ἀπὸ τοῦ ὅλου εἰς τὸ μερικὸν καταβαίνων ὁμοίως τῷ

ἡ δ᾽ ἐς Κύπρον ἵκανε φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη

ἐς Πάφον· ἐλέγοντο γὰρ ὁλοσχερέστερον μὲν Φωκεῖς ἐπὶ μέρος δὲ Κρισαῖοι, Φανοτεῖς· τινὲς δὲ ὄνομά φασι τὸ Φανοτέως.

46 δορυξένων ἀντὶ τοῦ φίλων· κυρίως δὲ οἱ ἐν πολέμῳ γινόμενοι φίλοι ὡς Γλαῦκος καὶ Διομήδης.

47 ἄγγελλε δ᾽ ὅρκῳ μὴ σμικρολόγως τις ἐπιλάβηται ὡς κελεύοντος ἐπιορκεῖν τοῦ ποιητοῦ· δεῖ γὰρ αὐτὸν πείθεσθαι τῷ θεῷ τὸ πᾶν δόλῳ

πράσσειν παρακελευομένῳ ὥστε ἐν οἷς δοκεῖ ἐπιορκῶν δυσσεβεῖν διὰ τούτων εὐσεβεῖ πειθόμενος τῷ θεῷ· ἔχει δὲ ἀξιοπιστίαν ὁ λόγος ὡς ἐν Φωκίδι τρεφόμενον καταβῆναι ἐς τὰ Πύθια· ἀνῆκται δὲ τοῖς χρόνοις· ἐπὶ Τριπτολέμου γάρ φασι γενέσθαι Πυθικὸν ἀγῶνα ἑξακοσίοις ἔτεσι πρότερον.

48 ἐξ ἀναγκαίας τύχης βιαίως οἷον ἀναγκαστῷ μόρῳ καὶ οὐκ ἐκ ταὐτομάτου, ἐκ βίας, ἐκ δυστυχίας, οὐκ ἰδίῳ θανάτῳ.

49 τοῖς χρόνοις ἀνῆκται· νεώτερος γὰρ Ὀρέστου ἐστὶν ὁ Πυθικὸς ἀγών.

50 ὧδ' ὁ μῦθος ἑστάτω ἡ ἔκβασις τοῦ λόγου ἢ τὸ κεφάλαιον· πιθανὸν δὲ τὸ ἐν Φωκίδι ἀνατραφέντα Πύθια ἀγωνίζεσθαι.

δεδόχθω.

51 ὡς ἐφίετο ὁ Ἀπόλλων δῆλον ὅτι, ὡς ἐκέλευεν.

52 λοιβαῖσι πρῶτον καὶ καρατόμοις καὶ τοῖς ἀπὸ κρατὸς τετμημένοις βοστρύχοις· λέγοι δ' ἂν χλιδὰς ἤτοι καθόλου τοὺς πλοκάμους οἵ εἰσι τρυφὴ τῆς κεφαλῆς ἢ παρ' ὅσον τρυφὴ καὶ κόσμος ἀπετίθεντο τοῖς νεκροῖς οἱ πλόκαμοι ἐν τῷ τάφῳ.

54 τύπωμα χαλκόπλευρον τὴν ὑδρίαν ἐν ᾗ δῆθεν τὰ δοκοῦντα εἶναι ὀστέα Ὀρέστου ἀπέκειτο.

τὸ ἄγγος.

56 κλέπτοντες ἀπατῶντες, παραλογιζόμενοι· Ὅμηρος κλέπτε νόῳ.

62 ἤδη γὰρ εἶδον πολλάκις Πυθαγόρας καθείρξας ἑαυτὸν ἐν ὑπογείῳ λογοποιεῖν ἐκέλευσε τὴν μητέρα ὡς ἄρα τεθνηκὼς εἴη καὶ μετὰ ταῦτα ἐπιφανεὶς περὶ παλιγγενεσίας καὶ τῶν καθ' Ἅιδου τινὰ ἐτερατεύετο διηγούμενος πρὸς τοὺς ζῶντας περὶ τῶν οἰκείων οἷς ἐν Ἅιδου συντετυχηκέναι ἔλεγεν ἐξ ὧν τοιαύτην ἑαυτῷ δόξαν περιέθηκεν ὡς πρὸ μὲν τῶν Τρωικῶν Αἰθαλίδης ὢν ὁ Ἑρμοῦ, εἶτα Εὔφορβος, εἶτα Ἑρμότιμος, εἶτα Πύρρος ὁ Δήλιος, εἶτα ἐπὶ πᾶσι Πυθαγόρας· εἰς τοῦτο οὖν ἔοικεν ἀποτείνεσθαι ὁ Σοφοκλῆς· ἔνιοι δὲ οἴονται ἀπιθάνως εἰς Ὀδυσσέα

ἀποτείνεσθαι· οὐ γὰρ πέπρακταί τι τοιοῦτον Ὀδυσσεῖ· ἐφυλάξατο δὲ ὀνομάσαι τὸν ἄνδρα· καὶ μὴ τῶν θαυμαστῶν εἶναι δόξῃ εἰ ἐν τραγῳδίᾳ καὶ μύθῳ παλαιῷ τετόλμηκέ τι κακόηθες εἰπεῖν καὶ προσκρουστικὸν εἰς τοὺς καθ' ἑαυτὸν ὃ μᾶλλον ἥρμοζε κωμῳδίᾳ.

68 δέξασθέ μ' εὐτυχοῦντα ἐπ' εὐτυχίᾳ με δέξασθε ὥστε ταύτας τὰς ὁδοὺς τελεσθῆναι.

εὐτυχῶς ἐπιχειροῦντα ταῖς μηχαναῖς.

70 δίκῃ καθαρτής τὰ εἰς της ἔχοντα τὴν παρατέλευτον εἰς ἀμετάβολον λήγουσαν ἀπρόσληπτα ὄντα τοῦ σ κατὰ τὴν γενικὴν βαρύνονται εἰ μὴ εἴη μετοχικά, ὑφάντης, ἀγύρτης, εὐφράντης, τὸ δὲ ἑκοντὴς καὶ ἐθελοντὴς μετοχικά· παρὰ δὲ Ἀττικοῖς ὀξύνεται τό τε καθαρτὴς καὶ ἀμυντὴς ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ, φαιδρυντής, ποικιλτής, καλλυντής, πραϋντής.

72 ἀρχέπλουτον ἄρχοντα τοῦ πλούτου καὶ τὴν ἀρχαίαν τύχην ἀπολεψόμενον.

75 ἐξιέναι βούλονται διὰ τὴν εἴσοδον τοῦ χοροῦ.

καιρὸς γὰρ ὅσπερ ἀνδράσιν ἐφ' ἑκάστου πράγματος τὸ καίριον καὶ χρησιμώτατόν ἐστιν ὅπου καὶ τὰ σπουδαῖα παρὰ καιρὸν γινόμενα οὐκ ἀποδέχονται ὡς ἰατρὸν τῷ κάμνοντι περὶ τῆς φύσεως τοῦ νοσήματος διαλεγόμενον, ὡς εἴ τις τοῖς μεθύουσι περὶ σωφροσύνης διαλέγοιτο.

78 καὶ μὴν θυρῶν ἔδοξα θαυμαστῶς ὁ γέρων οὐκ ἐπιβέβηκεν τῷ ἀληθεῖ, τούτου δὲ ἀποστῆσαι βουλόμενος τὸν Ὀρέστην προσπόλων τινός φησιν.

τὸ ἑξῆς, ἔνδον θυρῶν.

80 ἆρ' ἐστὶν ἡ δύστηνος ὑπὸ νεότητος Ὀρέστης παράγεται φιλοπευστεῖν, ὁ δὲ πρεσβύτης τὸ χρήσιμον σκοπεῖν ἀναγκάζει.

81 κἀνακούσωμεν ἐπακούσωμεν.

82 μηδὲν πρόσθεν ἅμα μὲν εἰς τὸ χρήσιμον συμβουλεύει πείθεσθαι τῷ θεῷ ἅμα δὲ καὶ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν· διελύθη γὰρ ἂν τὸ πᾶν ἐξ ἀρχῆς μηνυθέντος Ὀρέστου.

86 ὦ φάος ἁγνόν ὀλόφυρσίς ἐστι τῆς Ἠλέκτρας ἐν ταῖς μονῳδίαις ὅπερ σύνηθες τοῖς τραγικοῖς κινητικὸν τοῦ πένθους· τοῦτο δὲ τὸ πρόσωπον εὔνουν ἐστὶ τῷ ἀποθανόντι· ἐπεὶ δὲ ἄηθές ἐστι πρὸς τοὺς θεατὰς ἢ πρὸς ἑαυτὴν ταῦτα διαλέγεσθαι ὡς ἀπομεμφομένη τοῖς θεοῖς ἢ μάρτυρας τῶν θρήνων καλοῦσα πρὸς τὰ στοιχεῖα ποιεῖται τὸν λόγον καὶ οὕτως ἡμῖν δηλωθήσεται ὅπως διέκειτο ἐπὶ τῷ συμβάντι κατὰ τὸν πατέρα· ἰσόμοιρον δέ φησιν εἶναι τὴν γῆν τῷ ἀέρι παρ᾽ ὅσον παρατείνειν ἀλλήλοις τὰ στοιχεῖα πρέπει· καὶ τοῖς φιλοσόφοις ἴσος δοκεῖ εἶναι κατὰ τὴν ἀνάλυσιν ὁ ἀὴρ τῇ γῇ· συνέστραπται γὰρ ἡ γῆ· εἰ δὲ διαλυθῇ ἰσωθήσεται αὐτῷ· οὕτως ἔχει καὶ τὸ Ἡσιόδειον
γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγείνατο ἶσον ἑαυτῇ
οὐρανόν·
ἰσόμοιρον δὲ γῆς ἀέρα τὸν σκότον φησὶν ἵνα τὸ φάος ἁγνὸν ἀντιδιαστέλληται· καὶ γῆς, φησίν, ἰσόμοιρος ἀὴρ ἴσην μοῖραν ἔχων τῇ γῇ· πανταχοῦ γάρ ἐστιν ἀήρ· ἢ ὅτι γῆ καὶ ἀὴρ στοιχεῖα, ἰσότιμα δὲ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα ἀλλήλοις· τινὲς δὲ ὅτι μέση ἀέρος ἐστὶν ἡ γῆ διὰ τὰ ἀπὸ κέντρου διαστήματα· ἰσόμοιρος οὖν διὰ τὸ ἴσον ἀπέχειν πανταχόθεν τῆς γῆς· καὶ ταῦτα δὲ Φερεκράτης παρῴδηκεν· τὸ δὲ ἀὴρ τὸ α συνέστειλεν διὰ ῥυθμὸν ἢ μέτρον.

87 ὥς μοι πολλὰς μὲν θρήνων ὦ φάος ἁγνόν, ὅσα μοι σύνοιδας θρηνούσῃ καὶ κοπτομένῃ· τὸ δὲ κατάλληλον οὕτως, ὡς πολλὰς μὲν ᾠδὰς τῶν θρήνων ᾔσθου πολλὰς δὲ πληγὰς αἱμασσομένων τῶν στέρνων, πληγὰς ἀντήρεις· τραγικώτερον δέ πως ἀπήγγελται ὥστε τὴν διάλυσιν αὐτῶν μὴ πάνυ πολιτικὴν εἶναι· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων οἷον πληγὰς κατὰ τὸ ἐναντίον τῶν στέρνων ἐλαυνομένας.

89 ἀντήρεις ἀντιθέτους ἀντὶ τοῦ ἴσας τοῖς θρήνοις· μετῆκται δὲ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων ὅταν κατ᾽ ἴσον ἐρέσσωσιν καὶ μὴ εἰς θάτερον περιωθῆται ἡ ναῦς· ἀντήρεις οὖν ἀντικτυπούσας τοῖς θρήνοις· θρηνοῦσα γὰρ ἔτυπτε τὸ στῆθος πρὸς ἕκαστον.

ᾔσθου ἀντὶ τοῦ ἔμαθες.

90 διὰ τούτων ἡ ἐπίτασις.

91 ὁπόταν δνοφερά ὅσα μέν, φησί, διὰ νυκτὸς κλαίω αἱ εὐναὶ ἴσασιν ὅσα δὲ δι᾽ ἡμέρας ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φῶς, λέγει δὲ ὅτι οὐ διαλείπω οὔτε νυκτὸς οὔτε ἡμέρας κλαίουσα.

ὑπολειφθῇ παρέλθῃ.

94 ὅσα τὸν δύστηνον· κατὰ βραχὺ ἐνδείκνυσι τὰ τῆς ὑποθέσεως· ἰδοὺ γὰρ ἔγνωμεν ὅτι ἀδελφὴ τοῦ Ὀρέστου καὶ διὰ τί θρηνεῖ.

95 ὃν κατὰ μὲν βάρβαρον παρὰ τὸ ὑπὸ Ἀγαμέμνονος ἐν τῇ Νεκυίᾳ
οὔτε μ᾽ ἀνάρσιοι ἄνδρες
καὶ τὰ ἑξῆς· πάνυ δὲ περιπαθὴς ὁ λόγος εἰ καὶ πολεμίων πικροτέρα ἐφάνη Κλυταιμήστρα τῷ ἰδίῳ ἀνδρί·
πάνυ γὰρ περιπαθὲς τὸ ἐπὶ τηλικούτου καὶ τοσαῦτα
διαπραξαμένου εἰπεῖν
ὅπως δρῦν ὑλοτόμοι·
οὐκ ἐξένισεν δὲ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀπέκτεινεν· ξένια γὰρ Ἄρεως τραύματα καὶ φόνοι· καὶ Ἀρχίλοχος

ξείνια δυσμενέσιν λυγρὰ χαριζόμενοι.

πάνυ περιπαθῶς πικροτέραν γενέσθαι τῷ Ἀγαμέμνονι καὶ πολεμίου καὶ ἀλλοδαπῆς τὴν Κλυταιμήστραν.

101 ἢ ᾽μοῦ φέρεται εἰ δὲ καὶ τὰ τῆς Χρυσοθέμιδος παράκειται αὕτη γε διὰ τὸ πάνυ ἀλγεῖν οὐδένα κατ᾽ ἀξίαν φροντίζειν τῶν γεγονότων οἴεται ἢ μόνην αὐτήν.

102 ἀδίκως οἰκτρῶς ἔν τισιν ὑπόκειται ἀντὶ τοῦ ἀδίκως ἀεικῶς· καὶ οἰκτρῶς μὲν διὰ τὸ βίᾳ καὶ ἐπιβουλευθέντα ἀεικῶς δὲ ὅτι πελέκει αὐτὸν μεθ᾽ ὕβρεως ἐτίσατο.

103 ἀλλ᾽ οὐ μὲν δὴ λήξω ὁ νοῦς, ἀλλ᾽ οὐ λήξω θρήνων οὔτε ἡμέρας οὔτε νυκτὸς ὀδυρομένη ἕως ἂν νύκτα καὶ φῶς βλέπω ὥστε μὴ ἀηδόνος τρόπῳ ἠχώ τινα προπέμπειν τῶν θρήνων πρὸ τῶν πατρῴων θυρῶν.

108 τὴν ἐπὶ κωκυτῷ ἠχὼ τουτέστι θρηνητικήν.

111 πότνι᾽ ἀρὰ γράφε ποινία ἀρά.

112 σεμναί τε θεῶν εὐφήμως ὡς καὶ τὸ Εὐμενίδες.

119 μούνη γὰρ ἄγειν ἢ τὸ καταβαροῦν με καὶ καταφερόμενον, ὃ φέρειν οὐ δύναμαι ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου ἀκούειν δεῖ οὕτως τὸ ἀντίρροπον, ὅπερ ἂν εἶχεν ἐκεῖνος φέρειν παρὼν ὥστε κοινῇ ἡμᾶς αὐτὸ φέρειν· μόνη γὰρ φέρειν οὐκέτι ἰσχύω.

σωκῶ ἀντὶ τοῦ ἰσχύω, οἱ δὲ νεώτεροι ἀντὶ τοῦ σῴζω.

121 ἰὼ παῖ, παῖ πάροδός ἐστι χοροῦ γυναικῶν τῇ Ἠλέκτρᾳ συναχθομένων· δυστανοτάτας δὲ τῆς ἐξωλεστάτης· οὐ γὰρ ἐπὶ οἴκτου ἐστὶν ὁ λόγος.

122 τίν᾽ ἀεὶ τάκεις; ἀντὶ τοῦ διὰ τί τήκῃ τῇ ἀκορέστῳ οἰμωγῇ;

124 ἀθεωτάτας ἀσεβοῦς.

125 ματρὸς ἁλόντ᾽ ἀπάταις μητρὸς ἁλόντα πληγαῖς.

126 ὡς ὁ τάδε πορὼν κ. έ. λίαν αἰδήμων ὁ χορὸς ὃς ἐπὶ τὸν Αἴγισθον τρέπει τὴν αἰτίαν· καὶ γυναικῶν ἐστιν ἴδιον τὸ μηδὲ ἐπὶ τοῖς προφανέσιν ἁμαρτήμασιν καταλέγειν ἄλλης γυναικός· καὶ τὸ
εἴ μοι θέμις τάδ᾽ αὐδᾶν
λίαν ἠθικὸν καὶ ἁρμόζον γυναιξίν.

ἐπεὶ κατ᾽ ἀρχόντων ἦν ὁ λόγος ἢ ἐπεὶ δοκεῖ δυσφημεῖν φησιν, εἰ δίκαιόν ἐστιν οὕτως εὔχομαι.

129 ὦ γενέθλα γενναίων ὦ παῖδες τῶν εὐγενῶν Μυκηναίων.

γενναίων πατέρων.

130 ἥκετ᾽ ἐμῶν καμάτων οἶδα, φησίν, ἃ πράττω καὶ οὐ λανθάνει με ὅτι ὑπὲρ τὸ δέον ποιῶ· ἢ οἶδα ὅτι μοι εὐνοεῖτε ἵνα συνάπτῃ τῷ προκειμένῳ
ἥκετ᾽ ἐμῶν καμάτων παραμύθιον·
ἄμεινον δὲ τὸ πρῶτον.

134 τοιοῦτοι γὰρ πολλάκις οἱ ἐν τοῖς πάθεσι παρηγορούμενοι, παρακαλοῦντες συγχωρεῖσθαι θρηνεῖν.

135 ἀλύειν τὸ ἐν ἄλῃ δυσφορεῖν σημαίνει, ἐνίοτε δὲ τὸ γεγηθέναι ἀπὸ τῆς ἀλέας καὶ διαχύσεως· Ὅμηρος
ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην;

137 Ὅμηρος
οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο.

138 παγκοίνου εἰς ἣν ἅπαντας ἀφικέσθαι δεῖ.

139 οὔτε γόοις οὔτε λιταῖσιν οὔτε ὀδυρομένη οὔτε παρακαλοῦσα τοὺς θεούς· καὶ Αἰσχύλος
μόνος θεῶν γὰρ θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ,
μόνος οὐ δέχεται γλυκερᾶς μέρος ἐλπίδος.

144 ἐφίῃ ἐπιθυμεῖς· τί μοι, φησί, τούτων γλίχῃ ἅπερ ἐστὶν οὐκ εὐκόλως φέρειν, θρήνου καὶ πένθους;

147 ἀλλ᾽ ἐμέ γ᾽ ἁ στονόεσσα Ἀττικῶς τὸ ἄραρέ με ἀντὶ τοῦ ἥρεσέ μου ταῖς φρεσὶν ἀντὶ σύμφωνα πράσσομεν ἐγὼ καὶ ἡ ἀηδὼν ἕνεκα τοῦ θρηνεῖν. ἄλλως: οἷον συνήρμοσταί μου ταῖς φρεσὶ τουτέστιν ἐκείνην ζηλῶ τὴν ἀεὶ τὸν Ἴτυν στενάζουσαν.
καὶ Ἀριστοφάνης
σὲ δὲ ταῦτ᾽ ἀρέσκει.

149 ἀτυζομένα ἐκπληττομένη τοῖς συμβεβηκόσι καὶ ὀδυρομένη· τὸ δὲ Διὸς ἄγγελος ὅτι τὸ ἔαρ σημαίνει· Ὅμηρος
ὡς δ᾽ ὅτε Πανδαρέου κούρη, χλωρηὶς ἀηδὼν
καλὸν ἀείδῃσιν ἔαρος νέον ἱσταμένοιο·
ἢ ὅτι τὴν ἡμέραν σημαίνει ἢ ὅτι τὰ ἑαυτῆς ἀγγέλλει κακὰ καὶ τὴν περιθρυλουμένην ἀγγελίαν καὶ τὸ πάθος· ἢ ἄγγελον εἶπεν οἷον τέρας καὶ τὸ παρ᾽ αὐτοῦ γινόμενον εἰς τερατείαν τῆς φύσεως· καὶ Σαπφὼ
ἦρος ἄγγελος, ἱμερόφωνος ἀηδών.

150 σὲ δ᾽ ἔγωγε νέμω θεὸν ἀντὶ τοῦ ἐν τιμῇ τῶν θεῶν μερίζω σε.

151 ἐν τάφῳ πετραίῳ τουτέστι καὶ ἀπολιθωθεῖσα.
Ὅμηρος

ἐν Σιπύλῳ ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

155 περισσά ἀντὶ ἄμετρος ἐν τῷ θρηνεῖν· περισσῶς, φησίν, ὀδύρῃ παρὰ τούτους οἷς ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τυγχάνεις· ὥστε καὶ ἕτερόν τι διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι καὶ ἀδελφαὶ αὐτῇ εἰσι δύο μετριώτερον τὴν συμφορὰν φέρουσαι.

πρὸς τὸ ἄχος περισσή.

157 ἢ Ὁμήρῳ ἀκολουθεῖ εἰρηκότι τὰς τρεῖς θυγατέρας τοῦ Ἀγαμέμνονος ἤ, ὡς ὁ τὰ Κύπρια, τέσσαράς φησιν, Ἰφιγένειαν καὶ Ἰφιάνασσαν.

159 κρυπτᾷ τ᾽ ἀχέων ἢ ἀχέων μετοχή ἐστιν ἀντὶ δυσφορῶν ἐπὶ τῷ κεκρύφθαι ἢ ὁ ἐν ἥβῃ κρυπτῇ λυπούμενος.

163 βήματι ἀντὶ ὁδῷ, πομπῇ.

164 ἀκάματα ἀκαμάτως καὶ ἀδιαλείπτως· λέγοι δ᾽ ἂν ταῦτα ἐν ὑποκρίσει· ἢ οὐ κεκμηκότως.

166 οἰχνῶ περιέρχομαι.

167 δάκρυσι μυδαλέα διάβροχος τοῖς δάκρυσιν.

ἀνήνυτον ἀτελείωτον.

169 ὧν τ᾽ ἔπαθεν ὧν τ᾽ ἐδάη ὧν ἔπαθεν παρ᾽ ἐμοῦ εὐεργεσιῶν — διέσῳσε γὰρ αὐτόν —, ὧν δὲ ἐδάη ὅτι συνεχεῖς ἔπεμπεν ἀγγέλους δηλοῦσα τὰ κατ᾽ Αἴγισθον.

176 ᾧ τὸν ὑπεραλγῆ χόλον ᾧτινι, τῷ Διί, τὸν ὑπεραλγοῦντα χόλον τοῖς πεπραγμένοις νέμουσα μήτε ὑπερβολῇ χρῶ τοῖς λυπηροῖς καὶ δεινοῖς μήτε ἐπιλάθου αὐτῶν ἀλλὰ μέμνησο μὲν αὐτῶν γενναίως δὲ φέρε· ἢ μήτε ὑπὲρ τὸ δέον ἔχθαιρε μήτε ἐπιλανθάνου τῆς ἔχθρας.

ὑπεραλγῆ ἄγαν ὀδυνηρόν, λυπηρόν.

179 χρόνος γὰρ εὐμαρής ὁ γὰρ χρόνος εὐμαρῶς παρέρχεται, ἐνίοτε δὲ οὔ· μετ᾽ ὀλίγον ἀνυομένου τοῦ χρόνου ἥξει Ὀρέστης· ἢ εὐχερής ἐστιν ὁ χρόνος ὥστε μετελθεῖν τοὺς ἀδίκους.

180 Κρίσαν Φωκικήν· Κρίσα γὰρ πόλις Φωκίδος.

181 βουνόμον βοῶν θρεπτικήν.

182 ἀπερίτροπος ἀνεπίστροφος, ἀνεπέλευστος ἔνθεν καὶ τὸ
περιτροπέων ἐνιαυτός·
ἀπὸ κοινοῦ δὲ ληπτέον τὸ ἀπερίτροπος, οὔτε Ὀρέστης ἀπερίτροπος, ὃς ἐν τῇ Φωκίδι τρέφεται, οὔτε ὁ κάτω θεὸς ἀλλὰ καὶ ὑπὸ Ὀρέστου τιμωρηθήσονται καὶ ἀπὸ τῶν χθονίων θεῶν ἔσεσθαι τὴν τιμωρίαν τοῦ ἀδίκως ἀνῃρημένου προσδόκα· τινὲς δὲ τὸ ἀπερίτροπος ἐπὶ μὲν Ὀρέστου ἀνεπέλευστος ἐπὶ δὲ τοῦ Πλούτωνος ἀνεπίστροφος τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν· πολλάκις γὰρ τὸ κατὰ κοινοῦ λαμβανόμενον διαφόρως νοεῖται· καὶ Ὅμηρος
ἔνθ’ ἐλέτην δίφρον τε καὶ ἀνέρε δήμου ἀρίστω
τὸ ἐλέτην κατὰ κοινοῦ ἐστιν ἀλλ’ ἐπὶ μὲν τοῦ δίφρου ἀντὶ τοῦ ἔλαβον ἐπὶ δὲ τῶν ἀνδρῶν ἀντὶ τοῦ ἐφόνευσαν.

183 οὔθ’ ὁ παρὰ τὸν Ἀχέροντα οὔτε ὁ Ἅιδης ἀνεπίστροφος — ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀπερίτροπος — τοῦ τοὺς ἐχθροὺς μετελθεῖν ἀλλ’ ἔχει ἐπιστροφὴν καὶ ἐπιμέλειαν ποιεῖται.

185 ἀλλ’ ἐμὲ μὲν ὁ πολύς οἷον τὸ πλεῖστον τοῦ βίου ἐβίωσα ἐν κακοῖς καὶ ὁ πλείων με, φησί, βίος ἀπολέλοιπεν μηδέποτε ἐν ἀγαθῇ ἐλπίδι γενομένην ἐπεὶ μέχρι νῦν οὐδὲν ὑπὲρ ἐκδικίας Ἀγαμέμνονος πέπρακται.

188 ἅς φίλος οὔ τις ἀνήρ ἤτοι ἧς φίλος οὐδεὶς προΐσταται ἀλλὰ πάντες εἰσὶν ἐν ἀτυχήμασιν εὐλαβούμενοι ἢ ἐκεῖνο
ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

189 ἔποικος ἀντὶ μέτοικος, ἀναξία δὲ ἀξίαν οὐκ ἔχουσα ἀλλ’ ἄτιμος· οἰκονομῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἐνδιαιτῶμαι τοὺς πατρῴους οἴκους.

190 ὧδε μὲν ἀεικεῖ σὺν στολᾷ δεικτικῶς τὸ ὧδε· ἐλεεινὸν δὲ τὸ τοιοῦτον καὶ λεληθότως ἐμφαῖνον τὸ σχῆμα τῶν ὑποκριτῶν.

193 οἰκτρὰ μὲν νόστοις αὐδά ἡ ἀγγελία ἡ περὶ τοῦ νόστου τοῦ· πατρὸς οἰκτρὰ ἐγένετο εὐθέως ἀναιρεθέντος· ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ αὐδά· οἰκτρά σοι οὖν

γέγονεν ἡ φωνὴ ἡ ἀγγέλλουσα περὶ τοῦ νόστου τοῦ πατρός, οἰκτρὰ δὲ καὶ ἡ περὶ τῆς κοίτης αὐτοῦ οἷον οἰκτρὰ πέπονθας καὶ ὅτε ἤκουσας παρεῖναι Ἀγαμέμνονα προσδοκῶσα ὅτι ἐπιβουλευθήσεται, οἰκτρὰ δὲ ὅτε καὶ ἡ πρᾶξις γέγονε καὶ ἀνῃρέθη.

195 ἀνταία γενύων ὅτε ἀνταίαν ἐπλήγης ἀπὸ γενύων παγχάλκων ὅ ἐστι πελέκεων· γένυς γὰρ εἶδος πελέκεως.

197 δόλος ἦν ὁ φράσας ἀντὶ ὁ φρασάμενος, ὁ ἐπινοησάμενος, ὁ δὲ ἀνελὼν ἔρως· δι᾽ ἔρωτα γὰρ ἑαυτῶν ἀνεῖλον Ἀγαμέμνονα. δόλος ὁ φρασάμενος τὴν ἑστίασιν ἐν ᾗ ἀνηρέθη.

198 προφυτεύσαντες προσκεψάμενοι.

199 μορφάν μορφήν, τύπον· τὴν δὲ μοιχείαν φησὶ τοῦ Αἰγίσθου ἢ τὴν ὄψιν ἣν εἰργάσατο τοῦ φόνου.

εἴτ᾽ οὖν θεός πάνυ αἰδημόνως ὁ χορὸς τὸ μὲν πρᾶγμα λέγει τοὺς δὲ πράξαντας οὐκ ἐλέγχει.

203 ὦ δείπνων ἀρρήτων τῶν ὑπὸ Αἰγίσθου, φησί, τῷ Ἀγαμέμνονι παρασκευασθέντων ἐπ᾽ ὀλέθρῳ ἃ οὐδὲ ὀνομάσαι καλόν.

204 ἔκπαγλ᾽ ἄχθη μεγάλα. γράφε ἔκπαγλα πάθη.

206 διδύμαιν χεροῖν τῆς Κλυταιμήστρας καὶ τοῦ Αἰγίσθου.

207 αἳ τὸν ἐμὸν εἶλον βίον πάνυ περιπαθῶς, αἴτινες χεῖρες, αἱ ἀνελοῦσαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἐμὸν βίον ἀνεῖλον καὶ προέδωκαν τοῖς ἐχθροῖς.

210 ποίνιμα ποινὴ λέγεται ἐπὶ μόνης καταβολῆς χρημάτων· Ὅμηρος
ποινὴν ἢ οὗ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος
καὶ
ἀλλ᾽ ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ᾽ ἀποτίσας
τοῦ δέ τ᾽ ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ
ποινὴν δεξαμένῳ.

211 ἀγλαΐας ἡδονῆς, δόξης.

213 φράζου μὴ πόρσω φωνεῖν ὁ χορὸς ἐπιτιμᾷ τῇ Ἠλέκτρᾳ μὴ ἄντικρυς ταῖς βλασφημίαις κατὰ Κλυταιμήστρας καὶ Αἰγίσθου χωρεῖν· οἰκείας δὲ ἤτοι τὰς συγγενικὰς ἢ ἀπὸ σοῦ ἐσομένας καὶ οὐκ ἀλλαχόθεν.

214 οὐ γινώσκεις, φησίν, ἐξ οἵων ἀγαθῶν εἰς τί ἀνιαρὸν ἐλήλυθας;

218 σᾷ δυσθύμῳ τίκτουσ' ἀεὶ ψυχᾷ πολέμους τοιαῦτα γεννῶσα ἐξ ὧν πολεμεῖταί σου ἡ ψυχή.

σαυτῇ γεννῶσα ταῦτα ἐξ ὧν πολεμεῖταί σου ἡ ψυχή ὡς ἐν ἀθυμίαις αὐτῆς οὔσης.

219 τὰ δὲ τοῖς δυνατοῖς οὐκ ἐριστά τοῖς κρατοῦσιν οὐ δι' ἔριδος δεῖ εἰς ταῦτα προσπελάζειν ἀντὶ οὐχ οἷόν τέ σε ἐρίζειν τοῖς δυνατοῖς. καὶ ἄλλως: ταῦτα δὲ ἃ πράττεις οὐκ ἐριστὰ τοῖς κρατοῦσίν ἐστιν τουτέστι περὶ τούτων φιλονεικίαν πρὸς τοὺς κρατοῦντας ποιεῖσθαι ἀσύμφορον.

220 πλάθειν πελάζειν.

222 τοῦτο τὸ ἔπος, φησίν, οὐ λανθάνει με ἀλλ' οἶδα τὸ ἀσφαλὲς καὶ συμφέρον, διὰ δὲ τὴν ὑπέρβασιν τῶν δεινῶν ἀναγκάζομαι καὶ ἐπικινδυνώδη τινὰ φθέγγεσθαι.

226 τίνι γάρ ποτ' ἄν, ὦ φιλία παρὰ τίνος γὰρ ἀκούσομαι τὰ συμφέροντα ἢ παρ' ὑμῶν τῶν συνοίκων ὥστε μοι συγχωρῆσαι ἐν δεινοῖς οὔσῃ παρηγορίαν τινὰ ἴσχειν ἐκ τῶν ὀδυρμῶν καὶ θρήνων; οὐ γὰρ πρὸς ξένους ἔχω ἀλλὰ πρὸς ὑμᾶς εὐνοούσας.

τίνι ἀντὶ τοῦ παρὰ τίνος;

229 ἄνετε ἐάσατε οἷον παύσασθέ με παραμυθούμεναι· ἢ οὕτως, ὑμεῖς με παραμυθούμεναι ἄνετε ὅ ἐστιν ἐπιτρέπετε ὀδύρεσθαι καὶ αὔξετέ μου διὰ τῆς παραμυθίας τὸν ὀδυρμόν.

230 τάδε γὰρ ἄλυτα κεκλήσεται τὸ θρηνεῖν τὸν πατέρα ἄλυτόν μοι ἔσται ὅ ἐστιν οὐδέποτε παύσομαι ἀλλ' ἀεὶ ἐν τῷ θρηνεῖν ἔσομαι.

232 ἀνάριθμος ὧδε θρήνων ἔν τισι κεῖται ἀνάνομος οἷον ἀεὶ νεμομένη ἐν αὐτοῖς καὶ οὔποτε χωρὶς οὖσα τῆς τῶν δακρύων νομῆς· κεῖται δὲ καὶ

ἀνήριθμος καὶ ἔστιν ὁ λόγος, οὐκ ἔσομαι ἀνήριθμος θρήνων ἀλλ᾽ ἐν θρήνοις ἀριθμηθήσομαι.

οἶον οὐκ ἀριθμοῦσα αὐτοὺς ἀλλὰ δαψιλέσι χρωμένη·

236 κακότητος τῆς συνεχούσης με.

239 μὴ εἴη μοι ταύτης τιμῆς τὸ τοὺς γονέας μὴ μέχρι παντὸς ὀδύρεσθαι.

240 μήτ᾽ εἴ τῳ πρόσκειμαι χρηστῷ μήτε εἴ τινι ἀγαθῷ καὶ χρηστῷ πρόσκειμαι φίλῳ συνοικοίην εὔκηλος οἷον μηδὲ εἰ ἀγαθός τίς ἐστιν ᾧ ἐγὼ πρόσκειμαι μηδὲ τούτῳ συνοικοίην εὔκηλος ζηλοῦσα τὰ αὐτοῦ καὶ ἀποδεχομένη εἰ τοιοῦτος περὶ τοὺς γονέας φαίνοιτο· μήτε οὖν αὐτὴ γενοίμην μήτε εἰ ὁ ξυνοικῶν μοι τοιοῦτος εἴη ζηλοίην τὰ ἐκείνου ὥστε καταφρονεῖν τῶν γονέων.

241 γονέων ἐκτίμους τῶν ἐπὶ τοῖς γονεῦσιν ὀξυτόνων γόων τὰς πτέρυγας ἴσχουσα ἐκτίμους ἀντὶ ἐκτὸς τιμῆς ἀλλ᾽ ἐν τῷ τιμᾶν τοὺς πατέρας εἴην διὰ τῶν γόων.

249 ἥ τε αἰδὼς ἔρροι καὶ ἡ περὶ πάντας εὐσέβεια εἰ τῶν ἀδίκως ἀνῃρημένων μὴ τιμωρία ἔσται.

253 σὺ νίκα τὸ σὺ νίκα πάνυ ἀναγκαίως ἵν᾽ ἀφορμὴ γένηται μακρὰν ἐκτεῖναι ῥῆσιν τὴν Ἠλέκτραν ἐν ᾗ πάντα τὰ καθ᾽ ἑαυτὴν παραλήψεται.

254 αἰδοῦμαι εἰ δοκῶ ὑμῖν βαρέως πενθεῖν.

256 ἀλλ᾽ ἡ βία γὰρ ταῦτ᾽ ἀναγκάζει ἐπείπερ ἐν τοῖς φθάσασιν ἐπετίμησαν αὐτῇ διὰ τὸ ἀνενδότως θρηνεῖν περὶ τούτου πρῶτον ἀπολογεῖσθαι βούλεται.

259 ἃ ᾽γὼ κατ᾽ ἦμαρ ἀναγκαίως κέχρηται τῷ νοήματι· ἐν μὲν γὰρ γενομένῳ πράγματι καὶ παρελθόντι εἰκὸς καὶ παύσασθαι τὸν ἀδημονοῦντα ὁπότε δὲ αὐτὴν οὐ μόνον τὰ τοῦ πατρὸς λυπεῖ ἀλλὰ καὶ τὰ τῆς μητρὸς καὶ τὰ Αἰγίσθου ὁσημέραι γινόμενα εἰκότως παρατείνει τὸ πενθεῖν.

263 ἐν τοῖς ἐμαυτῆς ἀνιαρὸν λίαν τὸ ἐν τοῖς ἐμαυτῆς ὅτι ἀδικοῦμαι οὖσα ἐν τοῖς ἐμαυτῆς.

264 κἀκ τῶνδ᾽ ἄρχομαι καὶ βασιλεύομαι ὑπ᾽ αὐτῶν, ἔτι δὲ τοῦτο χαλεπώτερον, τὸ καὶ τούτοις ὑποτετάχθαι.

267 ὅταν θρόνοις Αἴγισθον καὶ γὰρ μετὰ τὸ φονεῦσαι Ἀγαμέμνονα Αἴγισθος ἐβασίλευσεν· Ὅμηρος
Αἴγισθος .....
.... ἤνασσε πολυχρύσοιο Μυκήνης
κτείνας Ἀτρεΐδην, δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ᾽ αὐτῷ.

269 φοροῦντ᾽ ἐκείνῳ ταὐτά οὐχ ὅμοια βασιλικὰ ἀλλὰ τὰ ἐκείνου· πάνυ γὰρ τοῦτο περιπαθὲς καὶ εἰς ὑπόμνησιν ἄγον τὴν μείρακα τοῦ πατρός.

270 σπένδοντα λοιβάς τὸ τῆς ἀσεβείας Αἰγίσθου κατηγόρημα εἰ σπένδει θεοῖς ὅπου ἄδικος φόνος εἴργασται.

271 ἴδω δὲ τούτων ζηλοτυπίας μεστὸν τὸ πρᾶγμα, κινητικὸν δὲ πρὸς οἶκτον τὸ αὐτοέντην πρὸς κοίτῃ πατρός.

272 αὐτοφόντην γράφε αὐτοέντην· τὸ δὲ ἡμῖν παρέλκει Ἀττικῶς.

275 τλήμων τολμηρά, ἀναιδής.

278 εὑροῦσ᾽ ἐκείνην ἡμέραν τὸ εὑροῦσα τὸν πόθον καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς γυναικὸς σημαίνει οἷον ἡδέως αὐτὴν θεωμένη.

281 θεοῖσιν ἔμμην᾽ ἱερά οἱ Ἀργολικοὶ συγγραφεῖς ιγ′ εἶναί φασι Γαμηλιῶνος ὡς Δεινίας ἐν ζ′ Ἀργολικῶν.

ἔμμην᾽ κατὰ μῆνα.

283 κἀπικωκύω δακρύω.

284 ἐπωνομασμένην ἐφ᾽ ᾧ ὠνομάσθη.

286 ὅσον μοι θυμὸς ἡδονήν ἐπικουφίζεται γὰρ τοῖς δακρύοις ἡ συμφορά· Αἰσχύλος
οἵ τε στεναγμοὶ τῶν πόνων ἐρείσματα.

287 εὐγενὴς λόγοις καὶ οὐ πράξεσιν.

289 καὶ ταῦτα Ἀριστοφάνης παρῴδηκεν ἐν Γηρυτάδῃ.

δύσθεον ἀσεβές.

σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν οὐκ ἀνῃρέθη φησὶν ἀλλὰ τέθνηκεν τῷ προσχήματι τῆς λέξεως παραλογιζομένη τὴν παρανομίαν.

299 ὑλακτεῖ ἐμμανῶς καὶ ἀναιδῶς βοᾷ ὡς κύων.

300 ὁ κλεινὸς κατὰ εἰρωνείαν.

302 ὁ σὺν γυναιξὶ τὰς μάχας συνεργούσης γὰρ Κλυταιμήστρας ἀνεῖλεν τὸν Ἀγαμέμνονα

Αἰγίσθου ὑπὸ χερσὶ καὶ οὐλομένης ἀλόχοιο.

303 γράφε
ἐγὼ δ᾽ Ὀρέστην προσμένουσ᾽ ἀεί ποτε.

305 τὰς οὔσας τὰς παρούσας.

307 ἐν οὖν τοιούτοις θαυμαστῶς καὶ ἀνθρωπίνως δικαιολογεῖται ἐπεὶ οἱ ἐν δεινοῖς καὶ ἔξω λογισμοῦ τινα πράσσουσι καὶ εἰς θεοὺς ἀσεβῆ φθέγγονται.

310 φέρ᾽ εἰπέ ἐπεὶ θρασυτέρῳ λόγῳ ἡ Ἠλέκτρα κέχρηται ὁ χορὸς βουλόμενος περὶ Ὀρέστου πυθέσθαι ἐρωτᾷ εἰ πάρεστιν Αἴγισθος.

312 ἦ κάρτα ἐν ἤθει οἷον πολλοῦ γε δεῖ.

μὴ δόκει μ᾽ ἂν εἴπερ δαιμονίως ᾠκονόμηται τοῦτο πρὸς τὴν χείρωσιν Κλυταιμήστρας· τὸ δὲ εἴργεσθαι ἐξόδου τὴν μείρακα περιπαθὲς μὲν χρήσιμον δὲ πρὸς τὴν ὑπόθεσιν.

317 τοῦ κασιγνήτου λείπει ἡ περί.

318 μέλλοντος βραδύνοντος.

320 φιλεῖ γὰρ ὀκνεῖν δύναται τὸ ὀκνεῖν Ὁμηρικῶς εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ φοβεῖσθαι
ὀκνείω δ᾽ ἵππων ἐπιβαινέμεν ὠκειάων.

ὡς δόμων ὁρῶ τὴν σὴν ὅμαιμον οὐχ ὡς τῆς Χρυσοθέμιδος τἀναντία φρονούσης τῇ Ἠλέκτρᾳ ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ὁρῶσιν ἐναγίσματα βαστάζουσαν τοῦτο πρῶτον πυθέσθαι βουλόμεναι κωλύουσιν αὐτὴν τῶν ἐξῆς λόγων.

τὸ ἐξῆς, τίνα φάτιν φωνεῖς;

τίν᾽ αὖ σὺ τήνδε ἐπίτηδες τοῖς ἀγρίοις ἤθεσιν ἀντιπαρατάττουσι πρᾶα καθάπερ νῦν τῇ Ἠλέκτρᾳ Χρυσόθεμιν συνέζευξεν καὶ τῇ Ἀντιγόνῃ τὴν Ἰσμήνην ἕνεκα τοῦ διαποικίλλειν ταῖς ἀντιρρήσεσι τὰ δράματα.

θυμῷ ματαίῳ γράφε ψυχῇ ματαίᾳ.

ὑφειμένῃ δοκεῖ οὐχ ὅλον τὸ ἱστίον ἀναπετασάσῃ· ἀπὸ τῶν πλεόντων οἳ πρὸς τὴν βίαν τῶν ἀνέμων οὐκ ἀντίσχοντες ὑφιᾶσι τῶν ἱστίων.

εἰς τὸ αὐτό ὑφήσειν τὸ ἱστίον οἷον συστέλλειν τὸ φρόνημα καὶ μὴ ἄντικρυς μάχεσθαι· οἱονεὶ τῇ προαιρέσει χρῶμαι.

ὁ νοῦς, τί ὄφελος τῆς δικαιοσύνης εἴ τις διὰ ταύτην τοῖς δεινοῖς περιπέσῃ;

μέλειν φροντίζειν.

ἅπαντα γάρ σοι τἀμὰ νουθετήματα ταῦτα ὅμοιά ἐστι τοῖς ἐν τῇ Ἀντιγόνῃ ὅπου τῇ Ἰσμήνῃ λοιδορεῖ καί φησιν αὐτὴν τὰ Κρέοντος φρονεῖν.

οἷον ἃ εἶπες ἐμὲ νουθετοῦσα.

ἔπειθ᾽ ἑλοῦ γε ὁμολόγησον σαυτὴν ἢ φρονεῖν κακῶς προστιθεμένην τοῖς ἐχθροῖς ἢ φρονοῦσαν τῶν φιλτάτων ἀμνημονεῖν οἷον θάτερά σε δεῖ ὁμολογῆσαι ἢ ὅτι κακῶς φρονεῖς ἢ ὅτι ἑκοῦσα ἁμαρτάνεις καὶ παρορᾷς.

ὁμολόγησον.

τὸ τούτων μῖσος λείπει ἡ κατά.

τήν τε δρῶσαν ἐκτρέπεις ἀντὶ ἐμέ· ἡ δὲ ἐκ ἀντὶ τῆς ἀπό, ἀποτρέπεις.

κακῶς μὲν ζῶ ἀλλ᾽ ὑπὲρ τοῦ λυπεῖν τοὺς ἐχθροὺς τοῦτο πράττω. κακῶς ὀδυνηρῶς. ἐπαρκούντως οὐ γὰρ ἐφίεμαι τρυφερώτερον ζῆν.

355 λυπῶ τούτους διὰ τοῦ τιμᾶν τὸν πατέρα.

361 δαψιλὴς ἔστω σοι ἡ τροφή.

363 ἐμοὶ γὰρ ἔστω ἐμοί, φησίν, ἔστω τροφὴ ἡ τῇ ἀνάγκῃ μόνον ἁρμόζουσα καὶ τὴν πείνην ἀπελαύνουσα· οὐ δέομαι γὰρ τοιαύτης τροφῆς ἀφ᾽ ἧς ἡδονὴν σχήσω.

τοὐμὲ μὴ λυπεῖν τοῦ μὴ λυπεῖν τὸν πατέρα.

365 οὐδ᾽ ἂν σὺ εἰ ἐσωφρόνεις ἁβρῶς ἔζης ἠμεληκυῖα τοῦ πατρός.

366 καλοῦ ἀντὶ τοῦ κλήθητι, λέγου, ὀνομάζου.

369 εἰ συγκεράσαιτε τοὺς τρόπους εὖ ἂν ἔχοι· ἡ μὲν γὰρ σμικρὰ ἡ δὲ ἀνειμένη.

372 ἠθάς εἰμί πως ἀντὶ ἐν συνηθείᾳ εἰμί.

373 τῶν τῆσδε μύθων τῶν παρ᾽ αὐτῆς λεγομένων μύθων.

375 μακρῶν μεγάλων ἢ πολυχρονίων.

379 γόων γράφεται καὶ λόγων.

381 κατηρεφεῖ κατεσκεπασμένῃ.

384 νῦν, φησίν, εὔκαιρόν ἐστιν καλῶς φρονῆσαι.

387 ἁρμόζει λίαν τὸ πρόσωπον Ἠλέκτρας τῇ Ἀντιγόνῃ.

391 πάνυ θυμικῶς καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῖς συγκαταλέγει ὡς τὰ αὐτῶν αἱρουμένην.

393 εἰρωνεύεται ἐν ἤθει.

401 κακῶν ἐστιν ἐπαινέσαι ταῦτα τὰ ἔπη.

403 νοῦ—κενὴ ἀντὶ τοῦ συνέσεως κούφη.

411 συγγένεσθε συμμαχήσατε, συνεργήσατε, συμπράξατε ἡμῖν κἂν νῦν· ἀκούσασα δὲ ὅτι ἐν τοῖς ὀνείροις δείματά τινα τῇ Κλυταιμήστρᾳ γέγονε

θαρσεῖ καὶ ἐπικαλεῖται τοὺς θεοὺς εἰ καὶ μὴ πρότερον κἂν νῦν παρεστάναι.

414 πλὴν ἐπὶ σμικρῶν ἀντὶ πλὴν ὀλίγων.

417 ὡς αὖθις αὐτοῦ ἀναζήσαντος καὶ προσομιλήσαντος.

419 ἐφέστιον ἐπὶ τὴν οἰκίαν γενόμενον τουτέστιν ἔποικον.

422 ἐσήμανεν αὐξηθησόμενον Ὀρέστην τὸν θαλλόν.

424 ἡνίχ᾽ ἡλίῳ τοῖς γὰρ παλαιοῖς ἔθος ἦν ἀποτροπιαζομένους τῷ ἡλίῳ διηγεῖσθαι τὰ ὀνείρατα. ἡλίῳ ἀντὶ ἡμέρᾳ· ἤκουσα, φησί, τοῦ ὀνείρου ἡνίκα ἡμέρας γενομένης διηγεῖτο αὐτό τινι κἀκεῖνος ἐμοί.

430 εἰ γάρ μ᾽ ἀπώσῃ εἰ γὰρ νῦν, φησί, δεομένην σου ἀπώσῃ με κακοῦ σοί τινος γενομένου μετὰ ταῦτα αὐτὴ μετελεύσῃ με καὶ ἀξιώσεις μετὰ σοῦ γενέσθαι.

432 καὶ ἵνα μὴ ἀποτρέψῃ εἴ τι κακὸν μέλλοι γενέσθαι διὰ τῶν ὀνείρων.

436 εὐνὴν νῦν τὸν τάφον.

439 ἀρχὴν δ᾽ ἂν εἰ μὴ τλημονεστάτη καθόλου, φησίν, εἰ μὴ τολμηροτάτη πασῶν ἐτύγχανεν οὐκ ἄν ποτε ταῦτα ἔπραττεν ἐπὶ τιμῇ τοῦ πατρὸς ὃν αὐτὴ ἀνεῖλεν· εἰκὸς οὖν αὐτὴν τοῦτο ἐπί τινι λυσιτελοῦντι πράττειν ᾧ μὴ ὑπουργήσῃς σύ.

445 ἐμασχαλίσθη κἀπὶ λουτροῖσιν κάρα εἰώθεισαν τῶν ἀναιρουμένων εἰς τὰς κεφαλὰς ἀπομάσσειν τὰ ξίφη ὥσπερ ἀποτροπιαζόμενοι τὸ μύσος τὸ ἐν τῷ φόνῳ· τὸ δὲ ἐξέμαξεν ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὃς ἐμασχαλίσθη ὑπὸ τῆς Κλυταιμήστρας καὶ τὸ κάρα αὐτοῦ τὰς κηλῖδας τούτων τὰς ἐπὶ τῷ φόνῳ ἐξέμαξεν· οὐ δεῖ δὲ διαφωνίαν δοκεῖν εἶναι πρὸς τὸν Ὅμηρον ἐπεί φησιν ἐκεῖνος

δειπνίσσας ὥς τίς τε κατέκτανε βοῦν ἐπὶ φάτνῃ·

ἤρκει γὰρ τὰ ὅλα συμφωνεῖν τῷ πράγματι· τὰ γὰρ κατὰ μέρος ἐξουσίαν ἔχει ἕκαστος ὡς βούλεται πραγματεύσασθαι εἰ μὴ τὸ πᾶν βλάπτῃ τῆς ὑποθέσεως. ἄλλως: εἰώθεσαν οἱ δρῶντες ἐμφύλιον φόνον ἀκρωτηριάζειν

τοὺς ἀναιρεθέντας ἐκ παντὸς μέρους τοῦ σώματος ἀποτεμνόμενοι καὶ περιάπτειν ἑαυτοῖς τὰ ἄκρα συνείροντες διὰ τούτων ὥσπερ τὴν δύναμιν ἐκείνων ἀφαιρούμενοι διὰ τὸ μὴ παθεῖν εἰς ὕστερόν τι παρ᾽ ἐκείνων δεινόν· ἐφόρουν δὲ εἰς τὰς μασχάλας τὰ ἄκρα ὃ καὶ μασχαλισθῆναι ἔλεγον. ἄλλως: ἐπὶ ταῖς καθάρσεσι τοῦ φονευθέντος τὰ ἄκρα ἔτεμνον καὶ περὶ τὴν μασχάλην αὐτοῦ ἐκρέμαζον αὐτὰ ἵνα, φασίν, ἀσθενὴς γένοιτο πρὸς τὸ ἀντιτίσασθαι τὸν φονέα· καὶ Ἀπολλώνιος

ἐξάργματα τάμνε θανόντος
περὶ τοῦ Ἰάσονος.

οἷον ὑπὸ τὰς μασχάλας ἔλαβεν τὰ ἄκρα ἀντὶ τοῦ ἡκρωτηριάσθη.

446 κηλῖδας ἐξέμαξεν ἢ τῇ ἑαυτῶν κεφαλῇ ἀπέμασσον τοῦ ξίφους τὰς κηλῖδας ἢ τῇ τοῦ φονευομένου ὥσπερ τὰς ἐπὶ τῷ μύσει κηλῖδας ἀποτρεπόμενοι.

448 προοικονομικῶς ἀποστέλλει αὐτὴν εἰς τὸν τάφον ἐπὶ τὸ εὑρεῖν τὸν βόστρυχον Ὀρέστου.

451 ἀλιπαρῆ τρίχα περιπαθῶς μὲν τὸ τῆς πενίας τὸ δὲ ἀλιπαρῆ ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν· ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι λιπαρῆ ὅ ἐστιν ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσομεν ὡς εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα.

452 καὶ ζῶμα τοὐμόν σύμφωνον τοῦτο τῷ
ὧδε μὲν
ἀεικεῖ σὺν στολᾷ·
ζῶμα δὲ νῦν τὴν ζώνην δηλοῖ οὐ τὸ ἔνδυμα ἵνα τούτῳ στέφῃ τὸν τάφον ἀντὶ μίτρας· δίδωσι γὰρ τὸ ζῶμα ἀντὶ ταινίας.

455 ἐξ ὑπερτέρας χερός ἀντὶ τοῦ ἰσχυροτέρας οἷον μετὰ δυνάμεως μείζονος.

463 κοινῷ πατρὶ τῷ ἐμῷ καὶ σῷ.

466 τὸ γὰρ δίκαιον οὐκ ἔχει λόγον οὐκ ἔχει λόγον τὸ φιλονεικεῖν περὶ τοῦ δικαίου ὥστε περὶ αὐτοῦ δύο ὄντας ἐρίζειν· δεῖ γὰρ τὸν ἕτερον τῷ ἑτέρῳ πείθεσθαι· ἢ τὸ οὐκ ἔχει λόγον ἀντὶ τοῦ οὐ παρέχει πρόφασιν. ἄλλως: οὐ

δισταγμοῦ, φησί, καὶ ἀμφιβολίας προσδεῖται τοῖς δύο πότερον δεῖ ταῦτα ποιεῖν ἢ προσερίζειν.

469 σιγὴ παρ᾽ ὑμῶν εὐλαβὴς οὖσα ἡ Χρυσόθεμις κρύπτειν ἀξιοῖ τὸν χορόν.

471 πεῖραν τὴν ἐπιχείρησιν.

472 εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων ὁ χορὸς ἐκ τοῦ ὀνείρου προμαντευόμενος θαρρεῖν παραινεῖ τὴν Ἠλέκτραν.

ἀνόητος.

475 εἶσιν ἁ πρόμαντις ἡ προμαντευομένη τὰ μέλλοντα ἢ τοῖς συνετοῖς προγινωσκομένη.

477 μέτεισιν μέτεισι, φησί, παρέχουσα τούτοις δύναμιν ὡς χειρώσασθαι τοὺς ἐχθρούς.

482 οὐ γάρ ποτ᾽ ἀμνηστεῖ οὐ γὰρ ἀμνημονεῖ, φησί, τῶν τολμηθέντων καθ᾽ ἑαυτοῦ ὁ βασιλεὺς ἀλλ᾽ ἐπεξελεύσεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν.

484 χαλκόπληκτος ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀμνηστεῖ, οὐδ᾽ ἀμνημονεῖ, φησίν, ἡ χαλκόπληκτος γένυς ἡ ἑλοῦσα αὐτὸν ἀλλὰ καὶ αὐτὴ τιμωρὸς ἥξει κατὰ τῶν δρασάντων.

485 γένυς εἶδος πελέκεως.

488 ἥξει καὶ πολύπους ἡ Ἐρινὺς ἡ ἐκείνῳ τῷ φόνῳ ἀκολουθήσασα· οὕτως ἐν τῷ ὑπομνήματι.

ἥξει καὶ πολύπους ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι κεῖται πολύπαις· ἐπεὶ γάρ, φησίν, ἐν τῷ Ὀρέστῃ τὴν πᾶσαν ἐλπίδα ἔχουσι τὸ πολύπαις ἐν ὑπερβολῇ ἔθηκεν, ἡ πολλὰ κακὰ τίκτουσα.

491 χαλκόπους ἡ στερεὰ καὶ ἀκοπίαστος ἐν τῷ ἐπιέναι κατὰ τῶν φονέων.

492 ἄλεκτρ᾽ ἄνυμφα ἀντὶ τοῦ οὐ νενομισμένα ἀλλὰ παράνομα διὰ τὴν μοιχείαν.

δύσλεκτρα καὶ κακόνυμφα.

493 μιαιφόνων γάμων ἤτοι ἐπὶ τῆς Ἐρινύος ἐστὶν ὁ λόγος, ἐπέβη γὰρ ἐπὶ ἀμιλλήματα γάμων ἄλεκτρα καὶ ἀνύμφευτα, ἐπέβη δὲ τούτοις οἷς οὐ θέμις, οὓς οὐκ ἐχρῆν εἰς γάμον ἤγαγεν ἡ Ἐρινὺς διόπερ καὶ νῦν αὐτοὺς μετελεύσεται ἢ ἐπὶ τῆς Κλυταιμήστρας ἐστὶ τὸ λεγόμενον, τὸ δὲ οἷσιν οὐ θέμις ἐπὶ τῶν γάμων· φησὶν οὖν ὅτι ἐπέβη γάμοις ἡ Κλυταιμήστρα οἷς οὐκ ἔπρεπεν.

495 πρὸ τῶνδέ τοι μ᾽ ἔχει λείπει τὸ ἐλπὶς ἢ θάρσος με ἔχει μὴ πρὸ τούτων, τῶν προειρημένων, Αἴγισθόν φησι καὶ Κλυταιμήστραν, τοῦτο τὸ ὄναρ ἄψεκτον ἡμῖν προσπελάζειν ἀλλ᾽ ἀκουσόμεθα ψεγομένου αὐτοῦ παρὰ τῶν θεασαμένων αὐτὸν λεγόντων ὅτι κακῶν ἦν σημαντικός. ἄλλως: θαρρῶ ὅτι τοῖς δρῶσι ταῦτα τὰ ἄδικα καὶ συνδρῶσιν αὐτοῖς οὐκ ἔσται ἄψεκτος ὁ ὄνειρος· παθόντες γὰρ ψέξουσι τὸ ὀφθέν.

ἔχει θάρσος· τὸ τοι σύνδεσμος παραπληρωματικός.

497 τέρας τὸ τοῦ ὀνείρου τέρας.

498 τοῖς δρῶσι καὶ συνδρῶσιν ὑμῖν ταῖς δρώσαις ὑπὲρ Ἀγαμέμνονος καὶ ἡμῖν ταῖς συνδρώσαις καὶ συναχθομέναις.

500 δεινοῖς τοῖς ἐκφοβοῦσιν τοὺς ὁρῶντας ὅταν ὦσι δεινοί.

501 θεσφάτοις τοῖς τῶν ὀνείρων.

503 εὖ κατασχήσει οὐ τοῖς ἑωρακόσιν ἀλλὰ τῇ Ἠλέκτρᾳ.

504 ὦ Πέλοπος Φερεκύδης φησί, Πέλοψ νικήσας τὸν ἀγῶνα καὶ λαβὼν τὴν Ἱπποδάμειαν ὑπέστρεφεν ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον μετὰ τῶν ὑποπτέρων ἵππων καὶ τοῦ Μυρτίλου, καθ᾽ ὁδὸν δὲ καταλαβὼν αὐτὸν προϊόντα πρὸς τὸ φιλῆσαι αὐτὴν ἔρριψεν εἰς θάλασσαν.
οἷον ἦν καὶ τὸ πρῶτον
πολύφθορόν τε δῶμα Πελοπιδῶν τόδε.

505 πολύπονος ἱππεία πολύπονος γενομένη πᾶσιν Ἀργείοις· καὶ ἑρμηνεύει αὐτὸ λέγων

ὡς ἔμολες αἰανὴ
τᾷδε γᾷ·
αἰανὴ δὲ θρηνητικὴ παρὰ τὸ αἴ αἴ ἐξ οὗ γίνεται.

508 εὖτε γὰρ ὁ ποντισθείς ὁ νοῦς τοιοῦτός ἐστιν, ἀφ᾽ οὗ ὁ Μυρτίλος ἀπέθανεν οὐ διέλιπεν αἰκία τοὺς πολυκτήμονας δόμους· ὁ γὰρ Ἑρμῆς πατὴρ Μυρτίλου ἐμήνισε τοῖς Πελοπίδαις.

511 αἰκίαις αἰκισμοῖς, ὕβρεσιν.

512 πρόρριζος ἀντὶ τοῦ παντάπασιν.

516 ἀνειμένη μέν ἄνεσιν ἔχουσα· πανταχόθεν δὲ διαφόροις ἐξαλλαγαῖς τὸν ἔλεον Ἠλέκτρας διαγράφει ὁ ποιητής.

518 αἰσχύνειν φίλους ἀντὶ τοῦ καθ᾽ ἡμῶν λέγειν.

526 ἐξ ἐμοῦ· καλῶς ἴδιον ῥητορικῆς τόλμης τὸ μὴ ἀρνεῖσθαι μὲν πιθανὴν δὲ τῶν δεδραμένων ἐπεισφέρειν αἰτίαν· οὐχ ὡς δίκαια δὲ πραττούσης συνηγορεῖ ὁ ποιητὴς ἀλλ᾽ ἵνα μὴ ἀργὸν εἴη τὸ πρόσωπον.

539 πότερον ἐκείνῳ παῖδες λαμβάνονταί τινες τοῦ ποιητοῦ ἐκ τῶν Ὁμηρικῶν ἐπεὶ ἐκεῖνος μίαν γεγονέναι τῷ Μενελάῳ τὴν Ἑρμιόνην φησίν, οὗτος δὲ διπλοῦς ὁμομητρίους φησὶν αὐτῷ γεγονέναι· ὅμως οὐ συμφωνεῖ αὐτῷ Ἡσίοδος
ἣ τέκεθ᾽ Ἑρμιόνην δουρικλειτῷ Μενελάῳ,
ὁπλότατον δ᾽ ἔτεκεν Νικόστρατον, ὄζον Ἄρηος·
οὐ περὶ μεγάλων δὲ αἱ τοιαῦται διαφωνίαι τοῖς ποιήμασιν ὥστε οὐ πάνυ δεῖ αὐτοὺς ἐπὶ τῶν τοιούτων ἐνοχλεῖν ἀφεμένους τῶν ἀναγκαιοτέρων ἅπερ παρατηρεῖν ἐχρῆν, ταῦτα δέ ἐστι τὰ ἠθικὰ καὶ χρήσιμα ἡμῖν τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ὅρα οὖν πῶς ἐκείνῳ τῷ μέρει τῆς ἱστορίας κατεχρήσατο ὅτι συνέφερεν τῷ λόγῳ τῆς Κλυταιμήστρας.

Ἑρμιόνη καὶ Νικόστρατος.

540 τῆσδε ἀντὶ τῆς Ἰφιγενείας.

542 ἢ τῶν ἐμῶν Ἅιδης τὸ ἐξῆς, ἢ τῶν ἐμῶν τέκνων δαίσασθαι πλέον ἵμερόν τινα Ἅιδης ἔσχεν ἢ τῶν ἐκείνης;

545 παρεῖτο ἠμελεῖτο, παρῃρεῖτο.

550 δύσθυμος .....

κακόβουλος.

551 γνώμην δικαίαν οἷον λογισμῷ χρησαμένη δικαίῳ τότε τοὺς πέλας ψέγε ἡμᾶς μὴ τὸ πᾶν ὀργῇ καταχαριζομένη. τινὲς τοὺς πέλας τοὺς περὶ Ἀγαμέμνονα.

552 ἐρεῖς μὲν οὐχὶ νῦν οὐκ ἂν εἴποις νῦν ὅτι λυπήσασά σε τοιαῦτα ἀντακήκοά σου· ἐμοῦ γὰρ εἰπούσης οὐδὲν σὺ προκατήρξω τῆς εἰς ἐμὲ λοιδορίας.

556 εἰ δέ μ' ὧδ' ἀεὶ λόγοις εἰ πρὸ τῶν λόγων ἐπυνθάνου εἰ τὸ λέγειν σοι ἐφίημι οὐκ ἂν ἦς λυπηρά.

558 πατέρα φὴς κτεῖναι ὡς ῥήτωρ διεῖλεν εἰς κεφάλαια τὸν λόγον· καὶ πρῶτον κεφάλαιον ὅτι οὐδὲν χαλεπώτερον τούτου εἴ γε δικαίως, δεύτερον ὅτι οὐ δικαίως ἀλλὰ πεισθεῖσα Αἰγίσθῳ· δείκνυσι δὲ ὅτι ἀκουσίως ὁ Ἀγαμέμνων ἔθυσεν τὴν Ἰφιγένειαν ἐν τῇ Αὐλίδι.

561 ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας ἐναντίον τῷ
ἡ γὰρ δίκη νιν εἶλεν
τὸ ὡς οὐ δίκῃ γ' ἔκτεινας.

ἀλλά σ' ἔσπασεν πειθώ αὕτη γὰρ ἀπόδειξις οὐ διὰ τὴν θυγατέρα ἀλλὰ διὰ τὸν μοιχὸν πεφονεῦσθαι τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸ καὶ μέχρι τοῦ νῦν αὐτῷ συνεῖναι καὶ συνοικεῖν.

παρήγαγεν, παρέπεισεν.

563 τίνος ποινὰς λείπει ἡ διά.

567 ἐξεκίνησεν ἐξεδίωξεν.

575 πολλὰ κἀντιβάς ἀντιπαραταττόμενος καὶ μὴ βουλόμενος· διὰ δὲ τῆς λέξεως δηλοῖ τὸ ἀκούσιον τῆς προαιρέσεως.

577 εἰ δ᾽ οὖν· ἐρῶ γὰρ καὶ τὸ σόν πιθανῶς κατασκευάζει ὅτι εἰ νομοθετεῖς ἄλλον ἀντ᾽ ἄλλου ἀναιρεῖσθαι κατὰ σαυτῆς νομοθετεῖς.

583 πρώτη θάνοις ἂν ἀντὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος.

584 ἀλλ᾽ εἰσόρα ὅρα, φησί, μὴ παρακάλυμμα τῶν σαυτῆς ἀδικημάτων ταύτην κομίζῃ τὴν πρόφασιν.

591 ἐπαινέσαιμ᾽ ἂν γράφε ἐπαινέσωμεν.

595 ἐπεὶ πάνυ αὐτὴν διήλεγξεν ἐπὶ τῇ μοιχείᾳ ὥσπερ ἐπιλαμβανομένη αὐτῆς κἀκείνην ἐκμειλισσομένη φησὶν ὅτι οὐδὲ νουθετεῖν σε δεῖ· χαλεπαίνεις γὰρ ὡς λοιδορουμένη· τὸν ἔλεγχον οὖν νουθεσίαν ὠνόμασεν.

607 εἴτε στόμαργον εἰ γέγονα τούτοις τοῖς κακοῖς ἔνοχος, στόμαργος καὶ ἀναιδὴς ὡς φής, οὐ καταισχύνω σου τὴν φύσιν ἐλάττων σου οὖσα ἀλλ᾽ ὁμοία σοι φανήσομαι. ζηλῶ σε, φησίν· ὥσπερ γὰρ σὺ κατὰ Ἀγαμέμνονος Αἴγισθον ἔθρεψας οὕτως κατὰ σοῦ τὸν Ὀρέστην ἐγώ.

φλύαρον.

610 ὁρῶ μένος πνέουσαν ὁ χορὸς τεθαυμακὼς ἐπὶ τοῖς λόγοις φησίν, ὁρῶ μένος πνέουσαν τὴν παῖδα, εἰ δὲ σὺν δίκῃ αὐτῇ τοῦτο τὸ μένος σύνεστιν τούτου φροντίδα οὐκέτι ὁρῶ γινομένην ὑπό τινος· εὐσχημόνως δὲ ἐς τὴν Κλυταιμήστραν τὸν λόγον ἀποτείνουσιν· ἀντιλαμβανομένη οὖν ἐκείνη τοῦ λόγου φησὶ

ποίας δέ μοι δεῖ πρός γε τήνδε φροντίδος;

611 οὐκέτ᾽ εἰσορῶ ἀντὶ τοῦ οὐκ ἐννοῶ.

614 καὶ ταῦτα τηλικοῦτος ὑπὲρ ἐπιτάσεως, ὅτι εἰ καὶ δοίη τις ἐξουσίαν ἀντιλέγειν τοῖς γονεῦσιν ἀλλ᾽ οὐ ταύτῃ παρθένῳ οὔσῃ ἔπρεπε τηλικαύτῃ.

615 αἰσχύνης ἄτερ ἀντὶ τοῦ ἀναισχύντως.

616 κἀγώ, φησίν, αἰσθάνομαι ἐπονείδιστα πράσσουσα καὶ οὐ κατὰ τὴν ἐμὴν ὥραν.

620 ἐμφαντικώτερον τὸ ἐξαναγκάζει με διὰ τῆς προθέσεως.

622 τοῦτο ὅμοιόν ἐστι τῷ
εὖ νυν ἐπίστω
καὶ τὰ ἑξῆς.

ἦ σ᾽ ἐγὼ καὶ τἄμ᾽ ἔπη ὡς δὴ καὶ τοῖς ἔργοις καὶ τοῖς λόγοις μετριάζουσα πρὸς αὐτὴν ταῦτά φησιν ἡ Κλυταιμήστρα.

627 πιθανῶς ἐπὶ τὸν ἀγρὸν ἔφη τὸν Αἴγισθον ὑπὲρ τοῦ παρρησίαν δοθῆναι τῇ κόρῃ.

628 πρὸς ὀργήν οὐκ ἐμμένεις οἷς πρότερον εἶπας· ἔφη γὰρ
καὶ μὴν ἐφίημι·
πιθανῶς δέ· οὐ γὰρ χρὴ ἐν ταῖς ἀντιλογίαις θυμοῦσθαι τὸν ἡττώμενον.

632 ἐῶ, κελεύω δεῖ γὰρ καὶ προκόπτειν τὴν ὑπόθεσιν διὸ οὐ ποιεῖται πλείονας ἀντιρρήσεις.

634 ἔπαιρε δὴ σύ πρὸς θεράπαινάν φησι· θύματα δὲ θυμιάματα.

635 πάγκαρπ᾽ ἐπεὶ πανόσπρια ἔθυον τοῖς θεοῖς.

637 προστατήριε ὅτι πρὸ τῶν θυρῶν ἵδρυται.

638 βάξιν λόγον.

οὐ γὰρ ἐν φίλοις οὐκ εἰς τὸν χορὸν ἀποτείνεται ἀλλ᾽ εἰς τὴν Ἠλέκτραν.

642 σπείρῃ ματαίαν τὸ ματαίαν οὐκ ἔστι ψευδῆ ἀλλ᾽ ἀνωφελῆ· τί γὰρ πράξει τοὺς κρατοῦντας διαβάλλουσα;

κενήν, διὰ τὸ μηδὲν αὐτὴν δύνασθαι πρᾶξαι.

643 ἀλλ᾽ ὦδ᾽ ἄκουε οὕτως ἐμοῦ λεγούσης· τῇδε γὰρ ἀντὶ τούτῳ τῷ τρόπῳ.

645 δισσῶν ὀνείρων ἢ διπλῆν ἐχόντων φύσιν ὡς καὶ Ὅμηρος
δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσιν ὀνείρων·

δύναται δὲ τὸ δισσῶν καὶ ἀριθμὸν ἐμφαίνειν ὡς δύο αὐτῆς ὀνείρους θεασαμένης καὶ τὸ μὲν ἓν φάσμα ἡγησαμένης εἶναι ὑπὲρ οὗ καὶ πέπομφεν ἀποτροπιασθησομένην τὴν Χρυσόθεμιν τάχα δὲ καὶ ἕτερον αὐτὴν κεκίνηκεν ὑπὲρ οὗ καὶ εὔχεται τῷ Ἀπόλλωνι ὅπερ οὐδὲ ἐξεῖπε πρός τινα οὐδὲ πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα· ἢ δισσῶν τῶν ἀμφιβόλων καὶ δισσοποιῶν· ἔλυσεν δὲ αὐτὸ εἰποῦσα

εἰ μὲν πέφηνεν ἐσθλὰ δὸς τελεσφόρα
εἰ δ' ἐχθρὰ τοῖς ἐχθροῖσιν ἔμπαλιν μέθες.

650 ἀλλ' ὧδέ μ' αἰεὶ ζῶσαν τὸ ὅλον ὑπὲρ τοῦ Αἰγίσθου εὔχεται, διὰ δὲ τοῦ πληθυντικοῦ τοῦ φίλοις τὸ τολμηρὸν τοῦ λόγου ἐπεκάλυψεν.

652 φίλοισί τε ξυνοῦσαν ἀκατάλληλον φαίνεται τὸ ὅλον ἐὰν μὴ ᾖ τὸ οἷς ξύνειμι νῦν ἀπὸ κοινοῦ λαμβανόμενον, φίλοισί τε καὶ τέκνοις συνοῦσαν οἷς ξύνειμι νῦν· τὸ δὲ δύσνοια ἀπ' αὐτῶν εἰς ἐμὲ ἢ ἀπ' ἐμοῦ.

653 εὐημεροῦσαν ἑκάστῃ ἡμέρᾳ εὖ διάγουσαν.

656 τὰ περὶ τῆς τελευτῆς Ὀρέστου ἔοικεν εὔχεσθαι.

657 τὰ δ' ἄλλα πάντα ζητοῦσι διὰ τί ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἐμφαίνει περὶ τοῦ Ὀρέστου ὕστερον δὲ τοῦ ἀγγέλου ἐλθόντος φαίνεται ἐφηδομένη· ῥητέον οὖν ὅτι νῦν μὲν προσδοκῶσα αὐτὸν ἥξοντα ζῶντα τότε δὲ ὡς κατὰ ἀποθανόντος παρρησιάζεται ἄφοβος γενομένη.

660 ξέναι γυναῖκες ὁ παιδαγωγὸς ἥκει πλασάμενος τὰ περὶ τοῦ θανάτου Ὀρέστου· τὸ δὲ ἦθος αὐτοῦ μέσον ἐστὶν οὔτε ἀποικτιζομένου παντάπασιν οὔτε ἡδομένου ἀλλ' ὡς ξένου· εὐκαίρως δὲ ἥκει ἔξω οὐσῶν ἀμφοτέρων, πρῶτον ἵνα μὴ δισσολογοίη πρὸς ἀμφοτέρας ἀπαγγέλλων, δεύτερον πρὸς τὸ δηλωθῆναι τὴν γνώμην ἀμφοτέρων· πιθανῶς δὲ ἐρωτᾷ ὡς ἀγνοῶν.

664 στοχάζεται ἐκ τῆς στολῆς καὶ τῶν βασιλείων.

668 ἐδεξάμην λείπει ἡ ἀπό, ἀπεδεξάμην.

675 τί φής, τί φής οἱ ἡδέος ἀκούοντες λόγου κἂν πάνυ σαφῶς ἀκούσωσι δὶς καὶ τρὶς τὰ αὐτὰ ἀκούειν βούλονται.

μὴ ταύτης κλύε οἷον μὴ διὰ ταύτην φυλάξῃ εἰπεῖν τὰ ἑξῆς.

679 τῷ τρόπῳ διόλλυται; ἴδιον καὶ τοῦτο τῶν ἡδομένων· μαθόντες γὰρ τὸ πᾶν καὶ τὸ κατὰ μέρος ἡδόμενοι πυνθάνονται· ἔπειτα ὁ ποιητὴς βούλεται εὐδοκιμεῖν περὶ ἀγῶνος λέγων Ἑλληνικοῦ.

682 οὔπω ἦν ἐπὶ Ὀρέστου ὁ Πυθικὸς ἀγών.

684 τινὲς δόλιχόν φασιν ἀγωνίσασθαι Ὀρέστην ὅς ἐστιν κ′ στάδια κ′ ἐτῶν ὄντα ὥστε τῇ φύσει ἴσα τὰ τέρματα τοῦ δρόμου ἐποιήσατο.

686 δρόμου δ᾽ ἰσώσας οἷον οὐκ ἐλλείπων κατὰ τὰ τέρματα ἀλλ᾽ ἴσος φανεὶς τοῖς τέρμασι κατὰ τὴν αὐτοῦ φύσιν τῆς νίκης ἔτυχεν. ἄλλως: ὁμοίως καὶ ἴσως τεθαυμασμένος ἐν τῷ ἀγωνίσματι ὡς ἐπὶ τῇ μορφῇ ἀντὶ τοῦ ὡς θαυμαστὸς ἐπὶ τῇ μορφῇ οὕτως καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ ἐφάνη, ὡς ἐπὶ τῷ εἴδει οὕτως καὶ ἐπὶ τῷ ἔργῳ.

τοῦ ἐκ ποδὸς δρόμου.

691 ἅλμα, δίσκον, ἄκοντα, δρόμον, πάλην ταῦτα ἐν μιᾷ τις ἠγωνίζετο ἡμέρᾳ.

696 ὅμοιον αὐτῷ τὸ Πινδαρικὸν
θεὸς ὃ καὶ πτερόεντ᾽ αἰετὸν κίχε καὶ θαλασσαῖον
παραμείβεται
δελφῖνα καὶ ὑψιφρόνων τιν᾽ ἔκαμψε βροτῶν.

701 φιλοτίμως διὰ πιθανότητα ταῦτα ἐπεξεργάζεται.

702 ζυγωτῶν οἷον διζύγων.

703 κἀκεῖνος ὁ Ὀρέστης.

706 λεύκιππος Αἰνειᾶν ἐμοὶ δοκεῖ ὄνομα εἶναι. οὐδὲν γὰρ ἄτοπον ἐπίθετον εἶναι· ὄνομα γὰρ κύριον οὐ προτέθεικεν πρὸς τὸ τοῦ πράγματος ἀνεξέλεγκτον· ὅλη γὰρ ἡ διήγησις τοῦ ἀγῶνος πέπλασται· οἱ δὲ Αἰνειᾶνες τῶν Θεσπρωτῶν ἢ Θρᾳκῶν· Ὅμηρος
τῷ δ᾽ Ἐνιῆνες ἔποντο μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί.

707 προσχαρίζεται Ἀθηναίοις ἐν Ἀθηναίοις λέγων.

716 ὡς ὑπερβάλοι χνόας τις αὐτῶν οἷον πρῶτοι τοῦ δρόμου γενέσθαι· χνόας δὲ τὰς τοῦ ἄξονος σύριγγας, ἀπὸ δὲ μέρους τὸ ὅλον ἅρμα· σύριγξ δέ ἐστι τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ ἐμβαλλόμενον μέρος τοῦ ἄξονος καὶ αὐτὴ δὲ ἡ ὀπὴ τοῦ τροχοῦ οὕτως καλεῖται· λείπει δὲ τὸ ἐλαύνων· τὸ δὲ χνόας βαρέως· τὰ γὰρ εἰς η καθαρὸν δισσύλλαβα τῷ ο παραληγόμενα ἀπὸ δύο συμφώνων ἀρχόμενα ὧν προηγεῖται δασὺ βαρύνεται, χνόη, φθόη, χλόη· τὸ δὲ πνοὴ οὐκ ἔχει δασύ.

ὑπερδράμοι.

717 φρυάγμαθ᾽ φυσήματα, πνεύματα.

720 στήλην τὸν λίθον τὸν καμπτῆρα.

721 ἔχριμπτ᾽ ἀεί ὅ ἐστι προσεπέλαζε τῷ καμπτῆρι ἀεὶ τὴν ὀπὴν τοῦ τροχοῦ.

722 σειραῖον ἵππον τὸν ἔξω τοῦ ζυγοῦ, τὸν δεξιόν, προσκείμενον δὲ τῷ καμπτῆρι τὸν ἀριστερόν.

724 ἄστομοι σκληρόστομοι.

725 ἐξ ὑπαντήσεως ἐνετίναξαν ἐκείνων ὑποστρεφόντων.

727 Βαρκαίοις ὄχοις τοῖς Λιβυκοῖς· Βάρκη γὰρ πόλις Λιβύης ἡ νῦν Πτολεμαΐς καλουμένη.

730 ναυαγίων τῶν πτωμάτων.

731 γνοὺς δ᾽ οὐξ Ἀθηνῶν δεινός δεινὸς ἀντὶ τοῦ ἔμπειρος· πρὸς εὔνοιαν δὲ τῶν ἀκροωμένων ἐπαινεῖ αὐτὸν ὡς Ἀθηναῖον.

732 ἔξω παρασπᾷ φυλαξάμενος, φησί, τούτοις συμπεσοῦσιν ἐμπεσεῖν ἔξω ἀπ᾽ αὐτῶν παρασπᾷ.

κἀνακωχεύει ἀνασειράζει, κατέχει· ἀνακωχεύειν γὰρ κυρίως λέγεται ὅταν χειμῶνος ὄντος ἐν τῷ πελάγει στείλαντες τὰ ἄρμενα σαλεύωσιν αὐτόθι μὴ διαμαχόμενοι τῷ πνεύματι· μεταφορικῶς οὖν ἐπὶ τοῦ ἅρματος εἴρηκεν ὅτι οὐ διημιλλήσατο ἀλλ᾽ ἀφῆκε τὸν τῶν ἵππων κλύδωνα καὶ ὕστερος ἠρέμα ηὔλανεν.

735 τῷ τέλει πίστιν φέρων οἷον πιστεύων ὅτι ἐπὶ τῷ τέλει τοῦ δρόμου παρελεύσεται· ἢ νομίζων ἕως τοῦ τέλους οὕτως ἐλαύνειν.

738 κἀξισώσαντε ὁ Ὀρέστης καὶ ὁ Ἀθηναῖος.

743 λύων χαυνῶν διὰ τὸ συμπεπλέχθαι.

745 χνόας τὸ λεπτὸν μέρος τοῦ ἄξονος τὸ τριβόμενον ὑπὸ τῆς χοινικίδος· εἴρηται δὲ ὁμοίως τὸ παρ᾽ Ἀπολλωνίῳ
ἄξονος ἐν πλήμνῃσι παρακλιδὸν ἀγνυμένοιο.

751 λαγχάνει γράφε τυγχάνει.

755 καὶ ἵνα ἀξιόπιστος εἴη ὁ ἄγγελος καὶ ἵνα πάλιν τὸ περιπαθὲς εἴη τῇ Ἠλέκτρᾳ.

758 δειλαίας σποδοῦ ἀντὶ αἰτιατικῆς.

766 ὡς μὲν γυνὴ κεκίνηται ἐπὶ τῷ πάθει πρὸς δὲ τὸν κίνδυνον ἀποβλέπουσα ἥδεται, διὰ δὲ τὸν χορὸν ἀλγεῖν ὑποκρίνεται.

781 ὁ προστατῶν ὁ ἐπιγινόμενος.

818 ξύνοικος ἔσομαι τοῦτο οἰκονομικῶς· εἰ γὰρ ἀπορήσασα ἐπὶ τοῖς ἠγγελμένοις ἀπέκτεινεν ἑαυτὴν διελύετο ἂν ἡ ὑπόθεσις.

823 ποῦ ποτε κεραυνοὶ Διός ἐν τοῖς ἔμπροσθεν παραμυθούμενος ὁ χορὸς τὴν Ἠλέκτραν ἔλεγεν
θάρσει μοι, τέκνον, θάρσει·
ἔστι μέγας ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς
καὶ τὰ ἑξῆς· νῦν οὖν πανταχόθεν ἀπεγνωσμένης τῆς σωτηρίας καὶ προστεθείσης τῆς κατὰ τὸν Ὀρέστην συμφορᾶς εἰκότως παρακεκινδυνευμένῳ τῷ λόγῳ ἐχρήσατο ὥστε καὶ περὶ θεῶν τι εἰπεῖν καὶ ὅλως ἀμφιβάλλειν εἰ ἐν οὐρανῷ εἰσιν εἴ γε περιορῶσι τοιαῦτα γινόμενα· καὶ τὸν μὲν ἥλιον ὡς πάντα ἐφορῶντα παρέλαβεν τὸν δὲ Δία ὡς πάντων δεσπότην ὄντα· δεῖ δὲ τὸν ὑποκριτὴν ἅμα τῇ βοῇ ἀναβλέψαι τε εἰς

οὐρανὸν καὶ τὰς χεῖρας ἀνατεῖναι ὃ δὴ κωλύει ὁ χορὸς
μηδὲν μέγ᾽ ἀΰσῃς.

826 κρύπτουσιν ἔκηλοι οἷον οὐκ ἄγουσιν εἰς φῶς τὴν τούτων παρανομίαν.

827 θρηνεῖ ἡ Ἠλέκτρα τὸν ἀδελφόν· ἐλεεινὸν δὲ λίαν τὸ τοιοῦτο μέρος.

830 ἐν τοῖς προφανέσι καὶ ἀθεραπεύτοις πάθεσι μετριάζειν αὐτὴν ἀξιοῦσιν.

831 ἀπολεῖς δαιμονίως τοῦτο ἐπήγαγεν· οὐ γὰρ ἀμελήσασα τῶν ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἐπιτιμήσεων ἐρεῖ τι ἀπρεπὲς εἰς θεοὺς ἐπεὶ καὶ τελέως ἀμηχανεῖ ὁ Σοφοκλῆς εἰς τοὺς θεοὺς βλασφημῶν — καὶ γὰρ εἷς ἦν τῶν θεοσεβεστάτων — ἀλλ᾽ ὥσπερ δυσχεραίνουσα ταῖς ἐπιτιμήσεσιν ὡς ψυχραῖς τοῦτό φησιν.

ἀποκναίεις με, φησίν, ἐν τοῖς ἀθεραπεύτοις παρηγοροῦσα.

837 οἶδα γὰρ ἄνακτ᾽ Ἀμφιάρεων χρυσοδέτοις ταῖς διὰ χρυσοῦ γενομέναις τέχναις τοῦ δοθέντος Ἐριφύλῃ διὰ τὴν Ἀμφιαράου ἔξοδον· διὰ τὰς τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀπάτας. ἄλλως: τὸ χρυσοδέτοις ἔρκεσιν ἢ ἐπὶ τῶν ἁρμάτων φησὶν οἷον τοῖς χρυσῷ δεδεμένοις καὶ κατεσκευασμένοις ἅπερ ἔρκη εἶπεν οἷον περιφράγματα καὶ τείχη ὧν οὐκ ἐξέφυγεν ὁ Ἀμφιάραος ἀλλ᾽ ἐνεσχέθη ἐν αὐτοῖς ἢ χρυσοδέτοις τῷ ὅρμῳ ὃς ἦν ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος, τὸ δὲ ἔρκεσιν οἷον τοῖς δεσμοῖς καὶ φράγμασιν καὶ τῇ ἀνάγκῃ τῇ ἀπὸ τοῦ ὅρμου γενομένῃ· τὸ δὲ γυναικῶν ἀπάταις ἢ τῇ ἀπὸ τῆς γυναικὸς ἀπάτῃ ἢ καθόλου τὸν χρυσὸν γυναικῶν ἀπάτην εἶπεν· θαυμαστῶς δὲ εἴκασεν ὅτι καὶ οὗτος διὰ γυναικῶν ἀπώλετο.

839 ὁ χορός φησιν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ τῷ θανάτῳ ἐστί τις εὐτυχία· τιμὴν δὲ αὐτῷ φησιν ἔσεσθαι διὰ τὸ μαντεύεσθαι αὐτόν.

840 οὐ προσιεμένη οὐδὲ τοὺς τοιούτους λόγους θρηνεῖ ἡ Ἠλέκτρα.

841 πάμψυχος ἀνάσσει ἀντὶ πασῶν ψυχῶν ἀνάσσει αἳ δὴ ἐν χρείᾳ καθεστᾶσι τῆς ἐκείνου μαντικῆς· ἢ πάμψυχος ὁ διασώσας πᾶσαν τὴν ἑαυτοῦ ψυχὴν ἢ ὁ διὰ παντὸς τὴν ψυχὴν σῴζων ὅ ἐστιν ἀθάνατος.

842 μνησθεῖσα τῆς Ἐριφύλης ἡ Ἠλέκτρα ἀναβοᾷ ἐπὶ τῷ ἤθει αὐτῆς δυσχεραίνουσα.

843 φεῦ δῆτ'· ὀλοὰ γάρ ὁ χορὸς συγκατατιθέμενός φησιν ὅτι δικαίως ἀνεβόησας· ὀλοὴ γὰρ ἦν ἡ Ἐριφύλη· ὅρα δὴ οὖν εἰ ἔπραξέ τι ὁ χορός· ἀπέσπασε γὰρ αὐτὴν τοῦ θρηνεῖν ἐμβαλὼν τὸ κατ' αὐτὴν μύθευμα.

844 ἐδάμη ἡ Ἐριφύλη δῆλον ὅτι· ὁ δὲ λόγος ἀποφαντικός, ὁ χορὸς δὲ ὡς πυνθανομένης ἐπάγει τὸ ναί.

846 οἶδ' οἶδ'· ἐφάνη οἶδα ὅτι ἐδάμη· ἐφάνη γὰρ ὁ ἐπιμελούμενος τοῦ ἐν τῷ φόνῳ τουτέστι τιμωρὸς τοῦ πατρός, ἐμοὶ δὲ οὐδεὶς πάρεστιν ἀποθανόντος Ὀρέστου· ὁ μὲν οὖν χορὸς παρέβαλεν τὸν Ἀγαμέμνονα τῷ Ἀμφιαράῳ ἵνα Ἠλέκτρα εὔελπις εἴη περὶ τοῦ πατρὸς ὅτι τεύξεται τιμῆς τινος ἡ δέ φησιν ὅτι Ἀμφιάραος ὑπὸ τοῦ Ἀλκμαίωνος ἔτυχεν τιμωρίας· πάνυ δὲ περιπαθῶς τὸ πάθος τοῦ Ἀγαμέμνονος εἰς ἑαυτὴν μεταφέρει διὰ τοῦ ἐμοὶ δ' οὔτις.

μελέτωρ φροντιστής, ᾧ ἐπιμελὲς γέγονεν μετελθεῖν τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον.

847 ἀμφὶ τὸν ἐν πένθει τὸν Ἀμφιάραον.

849 δειλαία δειλαίων καὶ τοῦτο εἶδος παραμυθίας, τὸ εἴς τι παραχωρεῖν τοῖς λυπουμένοις καὶ συγχωρεῖν αὐτοῖς κλαίειν ὡς ἐπὶ ἀπαρηγορήτοις κακοῖς.

850 κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ οἶδα, φησίν, ὅτι δειλαία εἰμὶ αὐτῷ τούτῳ τῷ πανσύρτῳ τῶν πολλῶν ἀχέων· πανσύρτῳ δὲ πάντα σύροντι τὰ κακὰ ἢ πανσύρτῳ τῷ μετὰ πάσης ὁρμῆς τῶν κακῶν ὡρμημένῳ· παμμήνῳ δὲ τῷ πολυχρονίῳ καὶ διηνεκεῖ· δειλαία οὖν εἰμι οἷον κατ' αὐτὸ τοῦτο καθὸ πάντα τὰ ἄχη εἰς ἡμᾶς συνεσύρη καὶ διηνεκῆ παρέμεινεν.

κἀγὼ τοῦδ' ἵστωρ κἀγὼ τούτου ἐπιστήμων εἰμί, ὅτι ταλαίπωρός εἰμι.

851 πανσύρτῳ πάντα σύροντι τὰ κακά.

παμμήνῳ πολυχρονίῳ.

854 μή μέ νυν μηκέτι μηκέτι οὖν με, φησί, παρηγορήσητε ὅπου γε οὐ πάρεισιν αἱ τῶν ἐλπίδων ἀρωγαὶ αἱ ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν· κοινοτόκων δὲ τῶν ἀπ᾽ ἀμφοῖν τῶν γονέων· διὰ δὲ τοῦ εὐπατριδᾶν ηὔξησε τοῦ πατρὸς τὸ ἐγκώμιον οἷον εὐγενῶν καὶ γενναίων οἷος ἦν καὶ Ὀρέστης γεγονὼς ἐξ Ἀγαμέμνονος· ἢ κοινοτόκων τῶν ἀδελφικῶν, τῶν τοῦ αὐτοῦ πατρὸς κεκοινωνηκότων.

855 παραγάγῃς παρηγορήσῃς.

856 διὰ μέσου τὸ τί φής;

858 κοινοτόκων τινὲς τῶν πᾶσι κοινῶν.

861 ἦ καὶ χαλαργοῖς ταῖς λευκόποσιν ἢ ταῖς ταχείαις ἐν ταῖς χηλαῖς, τὰς χηλὰς δὲ ἀντὶ τῶν ὁπλῶν παρέλαβεν· εἰπόντος δὲ τοῦ χοροῦ
πᾶσι θνατοῖς ἔφυ μόρος
ἀντιτίθησιν ἡ Ἠλέκτρα, ἆρα οὖν οὕτω πέπρωται τοῖς θνητοῖς τελευτᾶν ἐν ταῖς ἁμίλλαις ταῖς ἱππικαῖς; τμητοῖς δὲ ὁλκοῖς τοῖς ἱμᾶσιν· ὁλκοὺς οὖν ἀντὶ τῶν ἱμάντων ἐν οἷς εἱλκύσθη.

863 τμητοῖς ὁλκοῖς τμητοῖς λώροις.

864 ἄσκοπος ἁ λώβα ἀπροόρατος ὁ θάνατος.

865 πῶς γὰρ οὔκ; εἰ ξένος τοῦ χοροῦ εἰπόντος ὅτι ἀπροϊδὴς ἡ κατὰ τὸν ἀγῶνα λώβη ἡ Ἠλέκτρα πρὸς ἕτερον ἐπήγαγεν ὅτι δὴ πέπονθεν ἀπροσδοκήτως ἐπ᾽ ἀλλοδαπῆς τελευτῶν καὶ ἐμοῦ χωρίς.

868 κέκευθεν ἀντὶ τοῦ κρύπτεται.

871 ὑφ᾽ ἡδονῆς τοι ἡ Χρυσόθεμις παραγέγονεν τὰ ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου ἐγκείμενα τῷ τάφῳ εὑροῦσα. τοῦτο τὸ πρόσωπον εἰσήγαγεν ἵνα μὴ εἰς μακρὸν ἡ ὀλόφυρσις Ἠλέκτρας γένηται.

872 λείπει ἡ ὑπέρ, ὑπὲρ τοῦ σὺν τάχει μολεῖν.

875 τῶν ἐμῶν σὺ πημάτων τῶν νοσημάτων τὰ μὲν θεραπεύεται προσκαίροις θεραπείαις ὅπερ ἐστὶν ἄρηξις τὰ δὲ θεραπεύεται παντελῶς ὅπερ ἐστὶν ἴασις· κατ᾽ οὐδένα οὖν τρόπον προκόπτει τὰ ἡμέτερα ἐπὶ τὸ βέλτιον.

876 ἰδεῖν ἔτι.

878 κλύουσ', ἐναργῶς ἐπὶ τοῦ κλύουσα πρὸς βραχὺ διαστικτέον ἵν' ᾖ πάρεστ' ἐναργῶς, ἴσθι τοῦτο κλύουσα ἐμοῦ.

888 βλέψασα θάλπῃ ἀντὶ παρακόπτεις τὰς φρένας ὡς ἐν πυρετῷ· ἀνηκέστῳ δὲ πυρὶ ὡσεὶ ἔλεγεν ἀνιάτῳ ἐλπίδι· ἀνέλπιστον γὰρ τὸ παραγενέσθαι Ὀρέστην ἤδη ἀπολωλότα.

θερμαίνει τῇ χαρᾷ.

893 ἀρχαῖον τὸν ἐκ πολλοῦ ᾠκοδομημένον.

895 πηγὰς γάλακτος πολὺ γάλα ὡς τὸ δακρύων πηγὰς ἀντὶ πολλὰ δάκρυα.

896 ἐστὶν εἰσίν.

θήκην πατρὸς τὴν σορὸν λέγει ἔνθα τὸ λείψανον ἐτέθη.

901 νεώρη τὸν νεωστὶ ἠρτημένον· ἢ ἐκ νέου τινὸς καὶ ὥραν ἔχοντος νέαν.

903 ψυχῇ σύνηθες ὄμμα ὅραμα ὃ ἀεὶ ἐφανταζόμην κατὰ ψυχήν.

908 τὸ μὲν ἀπὸ τῆς ὄψεως τοῦ βοστρύχου κινεῖσθαι ἐπὶ τὴν ἀλήθειαν γελοῖον· πιθανῶς οὖν ἐπάγει ὅτι οὐδενὶ ἄλλῳ ἢ τῷ πάνυ συνημμένῳ κατὰ γένος τὰ τοιαῦτα προσήκει.

909 τόδε τὸ ἀποκείρασθαι τὰς κόμας δῆλον ὅτι.

915 τἀπιτίμια τὰ ἐπὶ τῇ τιμῇ γινόμενα τοῦ πατρός.

γράφε τἀγλαΐσματα.

919 κῦρος ἐπιτευκτικὴ καὶ κυρία.

ἐπιτυχία.

922 φέρει γράφε ἔφυς.

929 ὅ ἐστιν οὐ κατὰ τοῦτο τῇ μητρὶ δυσχερὴς ὀφθεὶς καὶ διὰ τῆς ἀγγελίας λυπήσας αὐτήν.

δυσχερὴς γράφε δυσμενής.

933 μνημεῖ᾽ Ὀρέστου τοῦ Ὀρέστου μνημόσυνα.

942 ὧν ἐγὼ φερέγγυος; ὧν ἐγὼ εἰς τὸ πράττειν ἀσφαλής εἰμι;

φερέγγυος λέγεται ὁ ἀναδεξάμενός τι καὶ δυνάμενος ἀποτῖσαι οἷον ἀξιόχρεως, δυναμένη ἀναδέξασθαι τὴν ἐγχείρησιν.

944 τοῦτο τῷ προτέρῳ ὅμοιον
ἦ τοὺς θανόντας ἐξαναστήσω ποτέ;

945 εὐτυχεῖ ἀντὶ τοῦ ἐπιτυγχάνεται.

946 ξυνοίσω συμπονήσω.

τοῦτο συνῳδὸν τῷ
τί γὰρ κελεύεις ὧν ἐγὼ φερέγγυος;

953 πράκτορ᾽ ἔκδικον.

958 ποῖ ἀντὶ εἰς τίνα χρόνον;

964 οὐ γὰρ ὧδ᾽ ἄβουλός ἐστ᾽ ἀνήρ προειποῦσα τὰ δεινὰ τὸ χαλεπώτερον ἐπιφέρει, ὡς οὐδὲ μεταβολῆς τυχεῖν ἐλπὶς ἔνεστιν.

972 γνώμη.

975 τίς γάρ ποτ᾽ ἀστῶν ὅρα ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ τὰς ἐπιχειρήσεις τῆς Ἠλέκτρας ὅτι πάντα τέθεικεν τὰ ἀγαθὰ ἅπερ αὐταῖς παρέσται ἀνελούσαις τὸν Αἴγισθον, τὰ δὲ ἕτερα ὑπεξῄρηκεν ὁποῖα πείσονται ἁλοῦσαι· καίτοι ἦν κατὰ τὸ πάθος τῆς Ἠλέκτρας κἀκεῖνα προσθεῖναι, ὅτι καλόν μοι ἀποθανεῖν οὕτω δυστυχούσῃ ὁποῖα καὶ πρόσθεν ἔλεγεν
ὡς χάρις μὲν ἂν θάνω
λύπη δ᾽ ἐὰν ζῶ·
ἀλλ᾽ ᾔδει τὸ περίφοβον τῆς Χρυσοθέμιδος ὥστε ἑκοῦσα τοὺς δειλοτέρους τῶν λόγων ὑπεξεῖλεν ὥστε μηδὲ εἰς ἔννοιαν τῶν κινδύνων ἐκείνην καταστῆσαι.

977 ἴδεσθε τώδε ἐπὶ τῶν θηλυκῶν τοῖς ἀρσενικοῖς ἄρθροις κέχρηται ὅπερ σύνηθες Ἀττικοῖς· τὼ χεῖρε γάρ φασι· καὶ Ὅμηρος
τὼ δὲ βάτην τρήρωσι πελειάσιν ἴθμαθ᾽ ὁμοῖαι.

τώδε ἀντὶ τάσδε.

978 ὦ ἀντὶ αἵτινες.

980 προὐστήτην φόνου προέστησαν περὶ τοῦ φόνου τῶν ἐχθρῶν.

981 τούτω ἀντὶ τοῦ ταύτας.

990 ἐν τοῖς τοιούτοις ἐστίν ὁ χορὸς ὑπερτεθαυμακὼς τὸ τολμηρὸν τῆς Ἠλέκτρας φησὶν ὅτι μετὰ προγνώσεως καὶ ἀσφαλείας τὰ τοιαῦτα δεῖ καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν.

992 εἰ φρενῶν ἐτύγχαν᾽ εἰ ἐφρόνει.

993 ἐσῴζετ᾽ ἂν τὴν εὐλάβειαν οὐ σῴζει, φησί, τὴν εὐλάβειαν ἀλλ᾽ ἔστι θρασεῖα καὶ ῥιψοκίνδυνος.

995 τοιοῦτον θράσος αὐτή θ᾽ ὁπλίζῃ λίαν ἐμφαντικῶς τῷ θράσει φησὶν αὐτὴν ὁπλίζεσθαι ὡς μηδὲν ἀμυντήριον αὐτὴν ἔχουσαν ἢ μόνον θράσος.

997 γυνὴ μὲν οὐδ᾽ ἀνήρ ταῦτα πάντα ὅμοιά ἐστι τοῖς ἐν Ἀντιγόνῃ, εἰ δέ τις παραβάλοι εἴσεται τοῖς αὐτοῖς διανοήμασι χρησάμενον Σοφοκλέα.

998 τοῦτο δεύτερον κεφάλαιον.

999 δαίμων δέ τοῦτο τρίτον κεφάλαιον καὶ ἀναγκαιότερον, ὡς οὐδὲ ἐκ παραδόξου κατορθῶσαι ἡμᾶς τὴν ἐπιχείρησιν εἰκὸς τῆς τύχης μὴ συλλαμβανομένης.

1000 ἀπορρεῖ ἐλαττοῦται, μαραίνεται.

1005 λύει γὰρ ἡμᾶς οὐδέν οὐ λυσιτελεῖ γὰρ ἡμῖν, φησίν· οὐκ ἀπαλλάσσει τῶν κακῶν.

ἀντὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἐκλύσεται.

1006 δυσκλεῶς θανεῖν ἐνταῦθα δηλοῖ τὸ μετ᾽ αἰσχρᾶς τιμωρίας ἀποθανεῖν· καὶ Ὅμηρος
μὴ μὲν δὴ καθαρῷ θανάτῳ ἀπὸ θυμὸν ἑλοίμην.

1007 ἀλλ᾽ ὅταν θανεῖν χρῄζων ὅρα ὅτι τοῦτο δηλοῖ τὸ δυσκλεῶς.

λείπει τὸ καλῶς.

1008 εἶτα μηδὲ τοῦτ᾽ ἔχῃ οὐ τὸ τοῦ θανάτου δεινόν ἐστιν ἀλλ᾽ ὅταν ἐπιθυμῶν τις ἀποθανεῖν ὥστε τὰς παρούσας κολάσεις ἐκφυγεῖν τότε μηδὲ τούτου τύχῃ· τοιαῦτα οὖν πεισόμεθα ὧν ὁ θάνατος αἱρετώτερος.

1013 ἀλλὰ τῷ χρόνῳ ποτὲ ἐν ὑπερβατῷ.

1018 ἃ ᾽πηγγελλόμην ἀντὶ ἃ ἠξίουν, τὸ δὲ παρακαλεῖν ἐπαγγέλλειν φησίν.

1019 ἀλλ᾽ αὐτόχειρί μοι παρατήρει κἀνθάδε τὴν εὐτολμίαν ὡς καὶ ἐν Ἀντιγόνῃ.

γράφε ἀλλ᾽ οὐδὲν ἧσσόν μοι.

1026 εἰκὸς γὰρ τὸν κακῶς ποιεῖν ἐπιχειροῦντα καὶ πάσχειν κακῶς· τοῦτο δὲ Πινδαρικὸν ἐπεὶ
ῥέζοντά τι καὶ παθεῖν ἔοικεν.

1028 οἷον ἔσται καιρὸς ὅτε με εὐφημήσεις.

1036 οὐκ ἀτιμάζω σε ἀλλὰ προνοοῦμαί σου.

1039 ἦ δεινὸν εὖ λέγουσαν δεινὸν ἐμὲ καλῶς λέγουσαν δοκεῖν ἐξαμαρτάνειν· ἐπεὶ δὲ ἡ Χρυσόθεμις καλῶς λέγει, δοκεῖ δὲ ἁμαρτάνειν διὰ τὸ μὴ πράσσειν τὰ δίκαια ὑπὲρ ἐκδικίας τοῦ πατρὸς πρὸς τοῦτό φησιν ἡ Ἠλέκτρα, δεινόν ἐστι σύμφορα δοκοῦσαν συμβουλεύειν ἄδικα πράσσειν καὶ ἁμαρτάνειν, ὅπερ ἡ Χρυσόθεμις εἰς Ἠλέκτραν τρέπει ἐν τῷ ἑξῆς στίχῳ.

1040 εἴρηκας ὀρθῶς ᾧ σὺ πρόσκεισαι κακῷ τὸ ἁμαρτάνειν· λέγουσα γὰρ δίκαια καὶ εὐπρεπῆ ἐν αὐτοῖς ἁμαρτάνεις· ἀλυσιτελῆ γὰρ ἐπιχειρεῖς ποιεῖν.

1044 ἀλλ᾽ εἰ ποιήσεις ταῦτα οἷον τοῖς δεινοῖς περιπεσοῦσα ἐπαινέσεις με σύμφορά σοι συμβουλεύσασαν.

1046 πάλιν εἰς τοὐπίσω, εἰς τὸ ἐναντίον.

1052 μεθέψομαι ἀντὶ κοινωνήσω.

1056 παρὰ τὸ Ὁμηρικὸν
ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

1058 τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους τὸ ἄνωθεν ἢ τόπου ἢ χρόνου ἐστίν, ἄνωθεν ἐκ φύσεως ἢ τοὺς ἐν τῷ ἀέρι· οἰκεῖον δὲ τῷ χορῷ ἀγανακτοῦντι ἐπὶ τῇ Κλυταιμήστρᾳ τὸν περὶ τῶν ἀλόγων ἐνταῦθα παραλαβεῖν λόγον ὅτι ἐν τοῖς ἀλόγοις ζῴοις φυσική τίς ἐστι φιλοστοργία, ἡ δὲ Κλυταιμήστρα ἄστοργος· τὸ δὲ ἑξῆς, τί τοὺς ἄνωθεν φρονιμωτάτους οἰωνοὺς ὁρῶντες καλῶς κηδομένους τῆς τροφῆς ἀφ᾽ ὅτων τε ἂν βλαστῶσι καὶ ἀφ᾽ ὧν ἂν ὄνησιν εὕρωσιν· ἐπὶ τῶν τέκνων τὰ δύο, ἀφ᾽ ὧν τ᾽ αὐτοὶ βλαστῶσι, τὰ τέκνα, ἀφ᾽ ὧν τε ὄνησιν εὕρωσιν· λέγονται δὲ οἱ πελαργοὶ γεγηρακότας τοὺς γονεῖς βαστάζειν τοῖς πτεροῖς ἕως ὅτου πτεροφυήσωσιν.

1062 τάδ᾽ οὐκ ἐπ᾽ ἴσας τελοῦμεν καλῶς ὁ χορὸς καὶ ἑαυτὸν συγκαταλέγει ἵνα μὴ δοκῇ φορτικὸς εἶναι τούτοις καθ᾽ ὧν τὸν λόγον πεποίηται.

1065 οὐκ ἀπόνητοι ἀντὶ οὐκ ἐπὶ πολὺ ἔσονται ἀθῷοι οἱ περὶ Αἴγισθον καὶ Κλυταιμήστραν.

1066 ὦ χθονία βροτοῖσιν οὐ τὴν ἐπίγειόν φησιν ἀλλὰ τὴν κατὰ γῆς χωρῆσαι δυναμένην.

1068 τοῖς ἔνερθ᾽ Ἀτρείδαις ἢ Ἀγαμέμνονα ἢ Ὀρέστην· δοκοῦσι γὰρ αὐτὸν τεθνηκέναι.

1069 ἀχόρευτα φέρουσ᾽ ὀνείδη ἐφ᾽ οἷς οὐκ ἄν τις χορεύσειε, τὰ πένθιμα ὀνείδη, ὀνείδη δὲ ἐπειδὴ ὄνειδος ἦν τῇ Κλυταιμήστρᾳ ἐπιχαίρειν Ὀρέστῃ.

1070 ὅτι σφίσιν ἤδη ἡ ἀπότασις πρὸς τὴν Κλυταιμήστραν· ἄγγειλον οὖν, φησίν, ὅτι τὰ κατ᾽ οἶκον νενόσηκεν καὶ οὐκ ἔστιν ὑγιῆ.

1072 οὐκέτ᾽ ἐξισοῦται οὐκέτι ἴσα φρονοῦσιν ὡς ἐν φιλίᾳ διαιτώμεναι ἀλλὰ στασιάζουσι πρὸς ἀλλήλας.

1074 πρόδοτος δὲ μόνα σαλεύει κινδυνεύει, ἐκ μεταφορᾶς τῶν νηῶν· μόνη δὲ αὐτὴ ἐφ᾽ ἑαυτῆς χωρὶς ἀγκύρας.

1075 τὸν ἀεὶ πατρός λείπει ἡ περί, περὶ τοῦ πατρὸς στενάχουσα ὡς τὸ Ὁμηρικὸν
τῶν πάντων οὐ τόσσον ὀδύρομαι ἀχνύμενός περ
ὡς ἑνός·
τὸ δὲ ἑξῆς, ἀεὶ τὸν τοῦ πατρὸς μόρον στενάχουσα· ἢ τὸν ἀεὶ εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον.

λείπει ἡ περί.

1078 πρόνοιαν οὐκ ἔχουσα τοῦ μὴ ἀποθανεῖν ὅ ἐστιν ἀφειδοῦσα τῆς ἰδίας τύχης καὶ ῥιψοκινδυνοῦσα.

1079 τό τε μὴ βλέπειν ἑτοίμα ἑτοίμη καὶ τῆς ὄψεως στέρεσθαι τουτέστιν ἀποστερηθῆναι τῶν ὀμμάτων ἀντὶ καὶ ἀποθανεῖν ἑτοίμη καὶ ζῶσα κολάζεσθαι καὶ τοῦτο λέγει διδύμην Ἐρινύν· ἢ ἐπὶ τοῦ θανάτου τὰ δύο, ἑτοίμη μὴ βλέπειν αὐτοὺς ἀλλ᾽ ἐν σκότει γενέσθαι τοῦ θανάτου ἐν τῇ αὐτῇ Ἐρινύι γενομένη τῷ Ἀγαμέμνονι ὅ ἐστι διπλῆ Ἐρινύς.

1080 διδύμαν—Ἐρινὺν Αἴγισθον καὶ Κλυταιμήστραν.

1084 νώνυμνος τῆς εὐκλείας θέλων γενέσθαι.

ὦ παῖ παῖ οὕτω καὶ σύ, ὦ παῖ, εἵλου τὸν αἰῶνα πάγκλαυτον· κοινὸν δὲ διηνεκῆ ἐπὶ παντὸς αἰῶνος ἑαυτῆς.

1087 καταπολεμήσασα τὸ αἰσχρὸν καὶ νικήσασα οἷον τοὺς ἐχθροὺς καταγωνισαμένη.

1095 ἃ δὲ μέγιστ᾽ ἔβλαστε νόμιμα ἃ δὲ φυσικὰ καὶ μέγιστα νόμιμα ἔβλαστε τούτων ἀποφερομένην τὰ ἄριστα· ἢ ἐριστὰ ἀμφηρίστῳ τῇ εὐσεβείᾳ τῇ τοῦ Διὸς ἢ ἐριστὰ τῇ εὐσεβείᾳ ᾗ ἄν τις ἐρίσειεν ἀντὶ περισπουδάστῳ, προσφερομένην τῇ εὐσεβείᾳ τὰ νόμιμα ἀντὶ μετὰ εὐσεβείας πράττουσαν.

1097 ἄριστα τᾶ Διὸς γράφε ἄριστα τᾷ Ζηνός.

1098 θαυμαστὴ ἡ οἰκονομία τοῦ ποιητοῦ μὴ ἅμα τῇ ἀπαγγελίᾳ τοῦ θανάτου κομίσαι τὰ λείψανα ἵνα εὔλογος πρόφασις τῆς παρόδου γένηται τῷ Ὀρέστῃ καὶ παραυτὰ ὁ ἀναγνωρισμὸς πρὸς αὔξησιν τοῦ πάθους.

Ὀρέστης πάρεστιν σὺν τῷ Πυλάδῃ κομίζων τὰ λείψανα τῶν λογοποιουμένων ὀστῶν ἑαυτοῦ.

1101 ἱστορῶ γράφε μαστεύω.

1102 ἀζήμιος ἀληθὴς καὶ οὐχ ὑπέχων ζημίαν τοῦ ψεύδους.

1117 ἀξιοπίστως ἄγαν Ὀρέστης σκληρός ἐστιν οὐχ οἷον δεῖ ἄγγελον εἶναι καὶ συναχθόμενον τοῖς ἀτυχήμασιν ἔσθ' ὅτε.

1123 εἰκὸς αὐτοῖς ἔπεσθαί τινας· περιπαθῶς δὲ λίαν τὸ ἥτις ἐστίν.

1126 λαβοῦσα τὸ τεῦχός φησιν· ὑπερφυῶς δὲ ἔχει τῇ διαθέσει λαβοῦσαν καὶ βαστάζουσαν τὰ ὀστᾶ ὀδύρεσθαι· Ὅμηρος .....
ζωὸν μέν σε ἔλειπον ἐγὼ κλισίηθεν ἰοῦσα.

1127 λοιπὸν μνημεῖον.

1137 σῆς κασιγνήτης δίχα οἷον τῆς μόνης σοῦ κηδομένης· ὅλα δὲ ἐπιτέταται τῷ πάθει διὰ τὸ παρεῖναι τὸν Ὀρέστην ὡς καὶ Πηνελόπη παρόντα Ὀδυσσέα θρηνεῖ παρ' Ὁμήρῳ ἐν οἷς φησι
κλαιούσης ἐὸν ἄνδρα παρήμενον·
ἐνθάδε δὲ δίκαιον δηλοῦσθαι ὅτι ἀδελφὴ αὐτοῦ ἐστιν ἡ ἐν τῷ λόγῳ· ἀγνοῶν γὰρ αὐτὴν Ὀρέστης ἀπολοφυρομένην γνώσεται.

1142 ἐν σμικρῷ κύτει τῇ θήκῃ.

1146 οὐ γὰρ ἦς, φησί, τῆς μητρός ποτε ἢ καὶ ἐμοῦ μᾶλλον ἵνα ἐπὶ τοῦ ἦσθα διαστείλωμεν, οὐκ ἦσθα τῆς μητρὸς ἀλλὰ μᾶλλον καὶ ἐμοῦ, οἷον ἐγώ σοι μᾶλλον ἤμην μήτηρ ἤπερ ἡ Κλυταιμήστρα, τὸ δὲ φίλος ἀντὶ ὦ φίλος. ἄλλως: οὐκ ἦς τῆς μητρὸς φίλος μᾶλλον ἢ καὶ ἐμοῦ ἀντὶ οὐ τῇ μητρὶ προσέκεισο μᾶλλον· ἄμεινον δὲ τὸ ἕτερον διὰ τὴν ἡλικίαν τοῦ Ὀρέστου

ἐφ᾽ ᾗ τὸ φίλον εἶναι αὐτὸν καὶ διακρίνειν τινὰ τότε οὐκ ἐνεχώρει· μικρὸς γὰρ ἦν.

1171 πιθανῶς πρόσκειται τὸ ὄνομα τῆς Ἠλέκτρας ἵνα μάθῃ Ὀρέστης· οὐ γὰρ μόνη ἦν αὐτῷ ἀδελφή· τοῖς δὲ κοινοῖς βοηθήμασι χρῆται ὁ χορὸς ἐν τῇ παρηγορίᾳ.

1174 ἀναγκαῖον ἐμφανισθῆναι τὸν Ὀρέστην· διεφθάρη γὰρ τὸ συνεκτικὸν τῆς ὑποθέσεως σιωπῶντος αὐτοῦ.

1178 τοῦτο δύναται μὲν καὶ ἡ Ἠλέκτρα λέγειν εὐπρεπέστερον δὲ τῷ χορῷ παράκειται ἵνα μὴ περὶ τοῦ ἑαυτῆς εἴδους εἴπῃ τι· θαυμαστῶς δὲ τὴν μὲν Κλυταιμήστραν ἀπὸ τοῦ λαμπροῦ σχήματος ὁ ἄγγελος ἐγνώρισεν οὗτος δὲ οὐ γινώσκει τὴν Ἠλέκτραν διὰ τὸ κεκακῶσθαι τὸ σῶμα.

1180 ἆρα οὐ περὶ ἐμοῦ τάδε;

1184 μοι δή.

ἐπισκοπῶν καθορῶν.

1185 ἐγὼ οὐδέν.

1186 ἐν τῷ ἐν τίνι ἢ διὰ τί;

ποίῳ λόγῳ εἰρημένῳ τοῦτον συνῆψας τὸν λόγον;

1193 τῇδε εἰς τοῦτο.

1194 οὐκ ἴσα πράσσει τῷ τῆς μητρὸς ὀνόματι.

1211 πρὸς δίκης ἡ πρὸς ἀντὶ τῆς μετά.

1214 οὕτως ἄτιμός εἰμι τοῦ τεθνηκότος; ὥστε μηδὲ ὀνομάζειν αὐτόν;

1215 οὐχὶ σὸν ἀλλ᾽ ἐμόν.

οὐ σοὶ προσῆκον.

1217 ἠσκημένον κατεσκευασμένον· ἀσκήματα γὰρ τὰ κατασκευάσματα.

1223 σφραγῖδα τὸν δακτύλιον.

1225 ὦ φθέγμ᾽ λείπει φίλτατον.

1233 γοναὶ σωμάτων ἀντὶ ἑνικοῦ, γονὴ σώματος ἐμοὶ φιλτάτου, τοῦ Ἀγαμέμνονος.

1235 εἴδεθ᾽ οὓς ἐχρῄζετε ἀντὶ ἐμέ.

1236 ἀντὶ σίγα ἕως ἂν κατὰ νοῦν ἀποβῇ τὸ πᾶν.

παράκειται ἑκάστῳ τὸ οἰκεῖον· ἡ μὲν γὰρ γυνή τε οὖσα καὶ παρὰ προσδοκίαν εὐτυχοῦσα θρασυτέρα ἐστὶν ὁ δὲ ἀσφαλὴς διὰ τὸ νῦν πρῶτον ἐπιχειρεῖν τοιούτῳ κινδύνῳ.

1239 ἀλλ᾽ οὐ τὰν Ἄρτεμιν ἡ ἀπότασις πρὸς Κλυταιμήστραν· ὅρα δὲ εἰ οἰκεῖα ταῦτα τῇ Ἠλέκτρᾳ παρόντος Ὀρέστου ὁπότε καὶ μόνη οὖσα τοσοῦτον ἐθρασύνετο.

1243 ὅρα γε μὲν δή ἐπὶ τὴν Κλυταιμήστραν τείνων φησὶν ὅτι τὸν Ἀγαμέμνονα ἀνεῖλεν.

1245 ὁτοττοῖ ἐπείπερ ὑπέμνησεν αὐτὴν τῆς τοῦ πατρὸς ἀναιρέσεως διὰ τῶν προειρημένων δύο στίχων φησὶν ὅτι ἐνέβαλές μοι κακὸν ἀνέφελον, καλυφθῆναι μὴ δυνάμενον, ἀσκίαστον ὡς εἰ ἔφη διάδηλον κακόν.

1246 ἀνέφελον ὑπὸ μηδεμιᾶς νεφέλης κρυβῆναι δυνάμενον.

1247 οὔ ποτε καταλύσιμον οὐ καταλυόμενον, ὁ δὲ νοῦς λήθης τυχεῖν μὴ δυνάμενον.

1251 ἀλλ᾽ ὅταν παρουσία ὅταν ἐπιτρέπῃ ὁ καιρὸς καὶ καλῇ ἢ ὁπόταν ἡ παρουσία τούτων ᾖ καὶ ὁ καιρὸς ἐπιτήδειος· τὸ γὰρ νῦν διεξιέναι τὰ κατὰ τὸν Ἀγαμέμνονα δι᾽ ὄχλου ἦν τοῖς θεαταῖς ἐπισταμένοις τὸ πᾶν καὶ περιμένουσιν ἰδεῖν τὰ ἐξ Ὀρέστου γινόμενα.

1253 ὁ πᾶς χρόνος πρέποι τῇ δίκῃ λέγειν με ταῦτα.

1255 τάδε δίκαια γράφε τάδε δίκᾳ.

1257 τόδε ποῖον; τὸ ἐλευθεροστομεῖν· τοιγαροῦν ἀντέχου τῆς ἐλευθεροστομίας.

1259 μὴ μακρὰν ἀντὶ μὴ μακρῶς.

1260 τίς ἄν, φησί, σοῦ φανέντος δικαίως ἕλοιτο ἀντὶ λόγων σιωπήν;

1265 ὑπερτέραν λείπει τὸ χάριν.

1266 τᾶς πάρος—χάριτος τῆς σῆς παρουσίας.

1276 μὴ ἀποστερήσῃς με, φησί, τοῦ μεθέσθαι τῶν σῶν προσώπων καὶ ἀπαλλαγῆναι μετὰ ἡδονῆς ὅπερ μοι παρέσται ἐπὶ πλέον μετεχούσῃ σου καὶ ἀπολαυούσῃ· οὕτω γὰρ ἀπαλλαγήσομαι μετὰ ἡδονῆς, ἐὰν δὲ ἤδη ἀποστερήσῃς με σαυτοῦ μετὰ λύπης ἀπαλλαγήσομαι.

1278 ἄλλοισι τοῖς μὴ χαίρουσι τῇ ἐμῇ παρουσίᾳ.

1281 ὦ φίλαι, ἔκλυον ἃν ἐγώ ὦ φίλαι, οἵαν ἤκουσα φήμην περὶ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπροσδόκητον ἐφ᾽ ᾗ οὔτε σιωπῆσαι ἂν ἠδυνάμην οὔτε ἀκούσασα βοῆσαι· καὶ γὰρ ἡ ἡδονὴ προετρέπετο αὐτὴν βοῆσαι καὶ ὁ φόβος ὁ περὶ τὸν Αἴγισθον καὶ τὴν μητέρα σιωπῆσαι· ὅμως δὲ ἔχω σε φιλτάτην ἔχοντα πρόσοψιν.

ὁ νοῦς, ἔκλυον αὐδὴν ἣν οὐδέποτε ἤλπισα ἀκοῦσαι καὶ ἔσχον τρόπον ἄναυδον τῷ μὴ δύνασθαι βοᾶν οὐδὲ βοῶντός τινος ἀκούειν δυναμένη· οὕτως ἐξέστην ἐμαυτῆς· λέγει δὲ περὶ τῆς ἀπωλείας τοῦ Ὀρέστου ὅτε ἤκουσεν.

1291 ἐμφαντικὸν τὸ συνεχὲς τῆς ταὐτολογίας· ἤρκει γὰρ κἂν ἓν τῶν λελεγμένων.

1292 ἀφαιρεῖται γάρ, φησί, τὴν εὐκαιρίαν τῶν μελλόντων πραχθῆναι τῶν λόγων ἡ ἀδολεσχία.

1307 εἰκὸς γὰρ καὶ ἔξωθεν ταῦτα πεπύσθαι τὸν Ὀρέστην.

1311 ἐντέτηκέ μοι πρὸς τὴν μητέρα δῆλον ὅτι.

1322 τινὲς τὸν χορόν φασι λέγειν ταῦτα.

τοῦ παιδαγωγοῦ μέλλοντος ἐξιέναι ὁ Ὀρέστης αἰσθόμενος τοῦ ψόφου ἀγνοῶν κελεύει αὐτὴν σιγᾶν διὸ καὶ Ἠλέκτρα ὡς ξένοις διαλέγεται.

1324 τοιαύτην ἀγγελίαν φέροντες ἣν οὐκ ἄν τις ἀπώσαιτο, λαβεῖν τὰ ὀστᾶ, οὐδὲ ἡδέως λάβοι ὅτι κακή ἐστιν.

1326 ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς ὅτι φανεροὶ τοῖς ἐχθροῖς γίνονται.

1328 ἐγγενὴς ἐγγεγενημένος ἢ ἄξιος τοῦ γένους.

1333 οἷον πρὶν ἰδεῖν τὰ σώματα ὑμῶν οἱ ἐχθροὶ ἔγνωσαν ἂν τὰ βουλεύματα τῆς ψυχῆς.

1338 ἐν τοῖς τοιούτοις καιροῖς.

1344 θαυμαστῶς ὑπὲρ τοῦ μὴ ἐπὶ πλέον διατρίβειν ὡς καὶ Ὀρέστης ἐν τοῖς ἔμπροσθεν
τὰ μὲν περισσεύοντα τῶν λόγων ἄφες·
ὁ δὲ νοῦς, καὶ τὰ μὴ καλῶς ἀλλὰ κακῶς αὐτοῖς ἔχοντα καὶ αὐτὰ νῦν καλῶς ἔχει ἕως οὐδέπω τιμωρίας τυγχάνουσιν ἅπερ λεγόμενα πρὸς ἄκρον ἐστὶ παροξυντικά.

1346 τίς οὗτός ἐστ', ἀδελφέ; οὐκ ἠρώτησεν τοῦτο Ὀρέστην πρότερον ἡ Ἠλέκτρα ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἀλλ' ἐφύλαξεν νῦν ὁ ποιητὴς εἰς ἕτερον ἀναγνωρισμόν.

1349 οὗ χεροῖν εἰς τὸ Φωκέων πέδον ὑπεξεπέμφθην σῇ προμηθίᾳ.

1366 ταῦτα τὰ κατ' ἐμέ φησιν.

1368 ἐνταῦθα ἀνεκάλυψε τὸ χρήσιμον τῆς ἀποδημίας Αἰγίσθου.

1369 ἐφέξετον μελλήσετε.

1372 τὸ οὐδὲν παρέλκει.

1378 λιπαρεῖ—χερὶ ἀντὶ λιπαρῶς, συνεχῶς.

1379 ἐξ οἵων ἔχω ὡς δυνάμεως ἔχω, λόγοις ἀξιοῦν, οὐ θύειν.

1382 τἀπιτίμια τοὺς μισθούς.

1384 ἴδεθ' ὅπου προνέμεται εἰσεληλύθασι μὲν ἐνταῦθα οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τοῦτο δὲ ἤτοι ὁ χορός φησι κἂν τῆς Ἠλέκτρας συνεισελθούσης

αὐτοῖς καὶ τὸ ἴδετε πρὸς ἀλλήλας φασὶν αἱ τοῦ χοροῦ ἢ ὅτι ἔξω οὖσα ἡ Ἠλέκτρα λέγει πρὸς τὸν χορὸν τοὺς δύο στίχους καὶ οὕτως εἰσέρχεται καὶ ἔστι διάλειμμα βραχὺ ὥστε ἐξελθοῦσαν αὐτὴν ἄρχεσθαι τοῦ
ὦ φίλταται γυναῖκες·
παρατήρει δὲ ὅτι ἐπὶ μὲν τῇ τοῦ ἀγγέλου παρουσίᾳ προοικονομεῖ ὁ ποιητὴς ἔξω διατρίβειν τὴν Κλυταιμήστραν δι' ἃς προείπομεν αἰτίας ἐνθάδε δὲ τῶν λόγων γενομένων πρὸς τὴν Ἠλέκτραν ἐκ τοῦ Ὀρέστου οὐδὲν λείπει εἰς τὸ ἀνελεῖν τὴν Κλυταιμήστραν ἅπερ ἐν τῷ ἐμφανεῖ ὁ ποιητὴς οὐκ εἰσήγαγεν.

τοῦ Ὀρέστου εἰσελθόντος ὁ χορὸς ταῦτά φησιν.

1385 τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν οἷον ὁ Ἄρης συναγελάζεται αὐτοῖς φυσῶν αἷμα καὶ φόνον, δυσέριστον δὲ τὸν δι' ἔριν γινόμενον· τὸ δὲ κακῶν οὐχ ὡς κατηγοροῦσά φησιν — ἐναντίον γὰρ τῷ ἤθει τοῦ χοροῦ — ἀλλ' ὅτι τὰ τοιαῦτα ἔργα οὐχ ἡδέα τοῖς ἀνθρώποις.

1388 ἄφυκτοι κύνες ἤτοι εἰς τὸν Ὀρέστην ἀποτείνεται ἐν τῷ ἄφυκτοι κύνες ἢ ἐπὶ τῶν Ἐρινύων, εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκον αἱ Ἐρινύες ἃς οὐκ ἔστι φυγεῖν.

1389 ὥστ' οὐ μακρὰν ἔτ' ἀμμένει οὐ περὶ τοῦ ὀνείρου τῆς Κλυταιμήστρας φησὶ — τοῦτο γὰρ βίαιον — ἀλλὰ τοῦτό φησιν, ἃ κατ' ἐμαυτὴν ὠνειροπόλουν οὐκ εἰς μακρὰν ἔσται μετέωρα ἀλλ' εὐθέως τελεσθήσεται.

1391 παράγεται γὰρ ἐνέρων δολιόπους ἡ Ἐρινὺς ἀφόβως χωροῦσα ἢ δαίμων τις ἁπλῶς βοηθὸς νεκρῶν· ἢ ἐπὶ τοῦ Ὀρέστου, παρέρχεται, φησίν, ἔσω στέγης ὁ Ὀρέστης· ἐνέρων δὲ ἀρωγὸς ἤτοι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἢ τῶν χθονίων θεῶν βοηθὸς ὅ ἐστιν ὑπηρέτις.

1393 ἐδώλια ἑδράσματα.

ἀρχαῖα οἰκήματα.

1394 νεακόνητον αἷμα τὸ ξίφος τὸ ἠκονημένον εἰς αἷμα καὶ φόνον.

1395 ὁ Μαίας δὲ παῖς ὁ Ἑρμῆς αὐτὸν ἄγει πρὸς αὐτὸ τὸ τέρμα κατακρύψας σκότῳ τὸν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον δόλον.

Ἑρμῆς.

1398 ἐξερχομένη ταῦτά φησιν.

1400 ἐς τάφον εἰς τὸ περίδειπνον τὸ ἐπὶ τῷ Ὀρέστῃ δοκοῦντι ἀπολωλέναι.

1402 ἐν τούτοις δῆλον ὅτι εἰσῆλθεν ἐν τοῖς ἔμπροσθεν Ἠλέκτρα.

1404 αἳ αἳ, ἰὼ στέγαι ἔθος ἔχουσι τὰ γεγονότα ἔνδον ἀπαγγέλλειν τοῖς ἔξω οἱ ἄγγελοι, νῦν δὲ διὰ τὸ μὴ διατρίβειν ἐν τῷ δράματι οὐκ ἐποίησεν· τούτῳ γὰρ προκείμενον τὸ κατὰ τὴν Ἠλέκτραν ἐστὶ πάθος· νῦν τοίνυν βοώσης ἐν τῇ ἀναιρέσει τῆς Κλυταιμήστρας ἀκούει ὁ θεατὴς καὶ ἐνεργέστερον τὸ πρᾶγμα γίνεται ἢ δι᾽ ἀγγέλου σημαινόμενον· καὶ τὸ μὲν φορτικὸν τῆς ὄψεως ἀπέστη τὸ δὲ ἐναργὲς οὐδὲν ἧσσον καὶ διὰ τῆς βοῆς ἐπραγματεύσατο.

1405 φίλων ἔρημοι ὁ λόγος ἀποτείνεται πρὸς Αἴγισθον.

1406 βοᾷ τις ἔνδον οἰκεῖον τὸ διανόημα γυναικῶν, τὸ δὲ ἀνήκουστα οὐχ ὡς καταγινώσκουσαι τοῦ Ὀρέστου φασὶν ἀλλὰ πᾶν τὸ πρᾶγμα ἐκτρεπόμεναι.

1413 ὦ πόλις, ὦ γενεά ὦ γενεὰ τοῦ οἴκου τούτου, κατὰ ταύτην σε τὴν ἡμέραν ἡ Μοῖρα εἰς φθορὰν καὶ ἐλάττωσιν τοῦ γένους ἄγει.

1417 ζῶσιν ἀντὶ ἐπεξέρχονται ἑαυτούς.

1420 ὑπεξαιροῦσι ἐκχέουσι τὸ αἷμα τῶν φονευσάντων οἱ φονευθέντες.

1425 Ἀπόλλων εἰ καλῶς ἐθέσπισεν οἷον οὐκ ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ ἐπιβαλλόμενος ἔπραξα ἀλλὰ πειθόμενος θεῷ.

1428 λεύσσω γὰρ Αἴγισθον οἷον ὑποστρέψαντα· μετεκέκλητο γὰρ ἴσως ὑπὸ Κλυταιμήστρας.

1434 νῦν, τὰ πρὶν εὖ θέμενοι τὰ μὲν πρὶν εὖ θέμενοι, τὰ κατὰ τὴν Κλυταιμήστραν, ὡς καὶ τὰ ὕστερον εὖ εἴη, τὰ κατὰ Αἴγισθον.

1437 δι᾽ ὠτὸς ἂν παῦρά γε μὴ ἀνατεταμένως φθέγγεσθαι ἀλλ᾽ ἐλαφρῶς ἐν ὠτὶ λαλεῖν δεῖ μηδὲ μηκύνειν τὸν λόγον.

1438 ὡς ἠπίως ἐννέπειν γράφε νηπίων, ὡς μικρῶν παίδων ῥήματα οὕτως αὐτῷ ἀφελῶς διαλέγεσθαι δεῖ μὴ ἀνακαλύπτοντας εὐθέως τὸ γεγονὸς κατὰ τὸν οἶκον.

γράφε νηπίῳ.

1439 πρὸς ἄνδρα τόνδε συμφέροι καθ' ὑπερβατόν, συμφέροι ἂν πρὸς τοῦτον τὸν ἄνδρα ὀλίγα δι' ὠτὸς αὐτοῦ ἐννέπειν ὡς ἀνοήτῳ διαλεγόμενον· λείπει δὲ καὶ τῷ λόγῳ, διαλεγόμενον τῷ νηπίῳ· ἢ πρὸς αἰτιατικὴν μετακτέον, πρὸς τὸν ἄνδρα συμφέροι ἂν τοῦτον ὡς πρὸς νήπιον ἐννέπειν ὀλίγα διὰ τοῦ ὠτὸς ὅπως ἀπατηθεὶς ἐμπέσοι εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς δίκης τὸν λάθρᾳ κατ' αὐτοῦ γινόμενον.

1450 δίδασκέ με γράφεται μήνυέ μοι.

1457 ἐπισαρκάζουσα τάδε φησίν.

1458 κελεύει ὁ Αἴγισθος ἐμφανῶς δείκνυσθαι τὸ σῶμα τοῦ Ὀρέστου, οἱ δὲ ἐπιδεικνύουσι τὸ τῆς Κλυταιμήστρας.

1462 ἐὰν μὴ πείθηται, πρὸς βίαν κολάσεως τυχὼν παρ' ἐμοῦ τότε φύσει φρένας καὶ εἴσεται ὅτι ἄμεινον ἦν πείθεσθαι τῷ κρατοῦντι.

1466 οἷον ἐφθονήθη καὶ ἔπεσεν ὁ Ὀρέστης· εἰ δὲ μέμψις τις ἔπεστιν οὐ λέγω· εἰ δὲ μεμφόμεθα τοῖς περὶ αὐτῷ συμβᾶσιν οὐ λέγω.

1478 τοῖς θανοῦσιν τῷ Ὀρέστῃ.

1483 κἂν ἐπὶ μικρὸν κἂν σμικρόν.

μὴ πέρα λέγειν ἔα περισσὴ γὰρ καὶ ἀπίθανος διατριβὴ πρὸς τῷ τέλει ἐκτείνειν λόγους.

1488 ταφεῦσιν οἰωνοῖς καὶ κυσὶ πρόθες αὐτόν.

1493 τόδ' τὸ ἄταφον αὐτὸν αἰκισθῆναι.

1495 μὴ τάσσε μὴ ἐπίτασσε.

πρόφασιν πιθανὴν εὗρε τοῦ μὴ ἐν τῷ ἐμφανεῖ φονεῦσαι αὐτόν.

1508 ἀντὶ τοῦ μετὰ πολλῶν καμάτων μόλις ἠλευθερώθης.

τέλος Ἠλέκτρας.